

ປາ
ສີຍາ
ເວັຍ

ເລ່ມ

1

ถ้าฟ้าผ่าทุกปี

ซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) เป็นอมตะนิยายจากปลายปากกาของ
โก้วเล้ง มังกรโบราณผู้ล่งลับ

ซาเสียวเอี้ยเป็นเรื่องราวของยอดกระบี่อันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน ที่สละ
ทั้งชีวิต และเกียรติยศชื่อเสียง เร้นกายอยู่ท่ามกลางผู้คน กลายเป็นอาภิก
บุรุษหนุ่มผู้ซึ่งยอมทำงานทุกอย่างเพียงเพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไป

ผลงานที่ปรมาจารย์นักเขียนผู้นี้ฝากไว้ล้วนแล้วแต่มีตัวละครที่โดดเด่น
การดำเนินเรื่องที่น่าสนใจ

โดยเฉพาะในเรื่องซาเสียวเอี้ย โก้วเล้งเขียนถึงชีวิตชาวยุทธจักร
อย่างมีชีวิตเลือดเนื้อ ชาวยุทธจักรกล้ารักกล้าแค้น กล้าร่ำไห้กล้าหัวร่อ
และยึดถือหลักที่ว่า บุญคุณต้องทดแทน แค้นต้องชำระ ทำให้หนังสือเล่ม
นี้โดดเด่นสมกับที่เป็นหนึ่งในผลงานอันเลื่องชื่อของมังกรโบราณผู้ล่งลับ

กำเนิดผู้แปล

ชาเสียวเอี้ย เป็นอีกหนึ่งผลงานของโก้วเล้ง มังกรโบราณแห่งบรรณพิภพ ซึ่งในฉบับจัดพิมพ์ใหม่นี้ มีข้อแตกต่างกับชาเสียวเอี้ยฉบับเก่าที่ขาดตลาด ไปอยู่บ้าง จึงขอถือโอกาสนี้เรียนชี้แจงให้ทราบ

โก้วเล้งเขียนชาเสียวเอี้ย เมื่อปลายปี พ.ศ. 2517 แต่ต้นฉบับที่ผม นำมาแปล-เรียบเรียงในตอนนั้นได้ตัดทอนเนื้อเรื่องตอนต้น ซึ่งเขียนถึง ตัวละครชื่ออ้อจับซาทิ้งไป โดยเริ่มบทบาทของอาทิกเลย ฉะนั้นเนื่องใน โอกาสที่สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค จัดพิมพ์ชาเสียวเอี้ยขึ้นใหม่ ผมจึง แปลเรียบเรียงเหตุการณ์ของอ้อจับซาเพิ่มเติมเข้าไป ทั้งจัดลำดับชื่อตอน ตามต้นฉบับที่โก้วเล้งแก้ไขปรับปรุงใหม่ สมควรบอกว่านี่เป็นชาเสียวเอี้ย ฉบับสมบูรณ์

ชาเสียวเอี้ย แปลตรงตัวว่า นายเล็กคนที่สาม เป็นผลงานเรื่องแรก ในนวนิยายกำลังภายในชุด “คนยุทธจักร” ซึ่งโก้วเล้งตั้งใจว่าจะเขียนเป็นชุดๆ แต่ละชุดมีตัวละครแห่งยุคสมัยเป็นจุดศูนย์กลาง ถ่ายทอดเหตุการณ์ในยุค สมัยนั้นออกมา และหลังจากจบเรื่องนี้ โก้วเล้งยังเขียน “คนยุทธจักร” ชุดที่สองออกมา ซึ่งเป็นเรื่องอึ้งย้งอวตาร หรือ อินทรีผงาดฟ้า อันลือลั่น

ในยุคสมัยเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ชาวยุทธจักรกล้ารักกล้าแค้น กล้า ร้าให้กล้าหัวร่อ ทั้งนี้เพราะพวกเขาถือคุณธรรม และมีหลักการ ชำระ บุญคุณความแค้นสมใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องราวของชาเสียวเอี้ยหรือ นายเล็กคนที่สามผู้นี้

กอดพระถึงขาเสียวเลือด

คนอยู่ในยุทธจักร มิใช่เป็นความสุขประการหนึ่ง

คนอยู่ในยุทธจักร เหน็ดเช่นใบไม้ร่วงกลางสายลม ดุจตั้งจอกแหวนในสายน้ำ มักไม่เป็นตัวของตัวเอง

มีเรื่องมากมายที่พวกมันคิดกระทำ แต่ทำไม่ได้

มีเรื่องมากมายที่พวกมันไม่คิดกระทำ แต่มีอาจไม่กระทำ

เนื่องเพราะพวกมันต้องถือคุณธรรม ต้องมีหลักการ ไม่เช่นนั้นพวกมันไม่อาจคลุกคลีอยู่สืบไป

ขอใช้ถ้อยคำในสมัยปัจจุบันว่า พวกมันมักเป็นดาราเจ้าบทยาบท

สังคมปัจจุบันยิ่งมายิ่งสับสน ยิ่งมายิ่งยึดถือความเป็นจริง

คนปัจจุบันถูกควบคุมด้วยรูปแบบต่างๆ อยู่ตลอดเวลา

แต่ว่ากาลก่อนมิใช่

ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับคำพูดที่ว่า “วันเวลาเมื่อก่อนเป็นวันเวลาที่ดี”

แต่ว่ากาลก่อนเคยมีวันเวลาที่ดี

ในโลกตะวันตกยุคปัจจุบัน ท่านรู้ดีว่าคนคนหนึ่งเป็นผู้ต้องหาฆ่าคนรู้แน่แก่ใจว่าเขาฆ่าพี่น้องบุตรภรรยาของท่าน หากไม่มีหลักฐานที่แน่นอนหาท่านได้แต่มองดูเขาลอยนวลอยู่เหนือกฎหมาย

เนื่องเพราะหากท่านคิดใช้วิธีการตาต่อตา เลือดต้องล้างด้วยเลือด ท่านลงมือฆ่าเขา ท่านก็จะกลายเป็นผู้ต้องหาฆ่าคนตาย

การ “แก้แค้น” มิใช่วิธีที่ดี แต่ว่าอย่างน้อยก็ดีกว่าปล่อยให้คนร้ายลอยนวล

ในยุคสมัยหนึ่งเมื่อก่อนหน้านี้ หามีเรื่องเช่นนี้ไม่
นั่นเป็นยุคสมัยที่สมใจ ชำระความแค้นสาแก่ใจ กล้าที่จะรัก กล้าที่จะแค้น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ไม่ต้องรอให้สวรรค์ลงทัณฑ์ให้กับท่าน ท่านสามารถแก้แค้นด้วยตัวเอง

ที่ข้าพเจ้าคิดเขียนคือยุคสมัยนั้น

ที่ข้าพเจ้าคิดเขียนคือคณยุทธจักรในยุคสมัยนั้น

ในยุคสมัยนั้น ยุทธจักรมีผู้คนหลากหลายสารพัน
มีวีรบุรุษ มีมหาโจร มีผู้คุ้มกันภัย และมีคนร้าย มีผู้ดุดองคุณธรรม และมีผู้ถือสันโดษ มีจอมขโมย และมียอดมือปราบ มีวีรสตรี และมีนางศกนิภา มีอินทพาลร้านถิ่น และมีลูกหลานตระกูลใหญ่

ชีวิตของพวกเขามากมีสีสัน เต็มไปด้วยการผจญภัยและตื่นเต้นเร้าใจ
เนื่องเพราะพวกเขามักสวมใส่เสื้อผ้าสีสดใส จับจ่ายอย่างมือเติบ
ดื่มสุรารามใหญ่ รับประทานเนื้อชิ้นโต

น่าเสียดายนี้เพียงเป็นด้านแห่งความสุขของพวกเขา

พวกเขายังมีอีกด้านหนึ่ง

ด้านที่ปวดร้าว

ยอดมือปราบจับด้วยยอดขโมย จัดเลี้ยงฉลองชัย ดื่มกินเป็นการใหญ่
ดื่มจนคอพับคอเอียงเลิกรา

มหาโจรกวาดทรัพย์มารายหนึ่ง แบ่งปันให้กับคนยากไร้ส่วนหนึ่ง
ตัวเองเมาหัวราน้ำ ผลาญเงินทองหมดสิ้นค่อยยุติ

วีรบุรุษมีชื่อเสียงมากอิทธิพล ไม่ว่าอย่างไรไปทีใด จะได้รับความ
เคารพและการต้อนรับจากผู้คน

ลูกหลานตระกูลใหญ่มีความเป็นอยู่เลิศเลอตั้งแต่เล็ก ต้องการอะไร
ก็ได้สิ่งนั้น

ชีวิตเช่นนี้ควรแก่การพิจารณาหรือไม่ แต่ท่านไข้เห็นถึงอีกด้านหนึ่ง
ของเขาหรือไม่?

พวกเขา ก็มีความเปลี่ยวเหงาและปวดร้าวของพวกเขา

คำคืนดีกึ่งจัด สร้างเมตตื้นขึ้นมา พลันพบว่าคนที่นอนอยู่ข้างกาย
ตัวเอง เป็นคนที่ตัวเองไม่รู้จักผู้หนึ่ง

ท่านเคยลืมล่องรสชาติเช่นนี้มาหรือไม่?

ในเสียงโห่ร้องชมเชย คนผู้หนึ่งกลับถึงบ้าน หันหาหน้าต่าที่ดำมืด
ภาวนาให้ฟ้าสาบโดยเร็ว

ท่านเคยนึกถึงความรู้สึกเช่นนี้มาหรือไม่?

คืนนี้เมาหัวร่า สนุกอย่างสุดเหวี่ยง พรั่งนี้อยู่ที่ไต่ยังไม่ทราบ

กระทั่งคืนนี้เมามายอยู่ที่ไต่ยังไม่ทราบ

ต้นหยางต้นหลิวเอนลู่ ลมโซยเฉื่อยฉิว เดือนใกล้ร่วงลับ ท่วง
ทำนองนี้แม้งดงาม แต่ก็งามอย่างโศกซึ้ง งามจนผู้คนใจสลาย

ท่านต้องการช่องเสพบกับความหลุดร้นเช่นนี้หรือไม่?

หากว่าท่านต้องการสิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น ในชีวิตยังมีอันใดคู่ควรให้ท่าน
แสวงหา?

ความอ้างว้างนี้มีผู้ใดทราบ?

ข้าพเจ้าทราบ

เนื่องเพราะข้าพเจ้าก็เป็นคนยุกยักร เป็นคนเสเพลที่ไร้ราก หาก
มีคนบอกว่าข้าพเจ้ากำลังฆ่าตัวตายอย่างช้าๆ แสหาที่ตายเอง เนื่องเพราะ
เขาหาทราบไม่

หาทราบไม่ว่าในเมื่อข้าพเจ้าถือสุราพิษจอกหนึ่งตั้งแต่แรก

ย่อมเป็นสุราพิษที่ดีที่สุด

ในนวนิยายกำลังภายในความจริงเขียนถึงคนยุกยักรอยู่แล้ว แต่
ว่าที่ข้าพเจ้าเขียนในเวลานี้แตกต่างอยู่บ้าง

ข้าพเจ้าคิดเขียนซีรีส์ชุดหนึ่ง แต่ละเรื่องมีบุคคลที่เป็นตัวแทนผู้หนึ่ง เป็นศูนย์กลาง

ข้าพเจ้าคิดเขียนถึงความหรรษาของพวกเขา และเขียนถึงความปวดร้าวของพวกเขา

ข้าพเจ้าต้องการให้พวกเขาเป็นกระจกบานหนึ่ง ให้ทั้งหมดอาศัยกระจกบานนี้ดูว่าตัวเองควรทำอย่างไร

ไม่ว่าอย่างไรพวกเขาเป็นคนที่น่ารัก เนื่องจากพวกเขากล้ารัก กล้าแค้น กล้าร้องไห้กล้าหัวร่อ เนื่องจากพวกเขามีหลักการในการยึดถือคุณธรรม

ชีวิตถึงอย่างไรยังน่ารัก

คนมีชีวิตอยู่สมควรรู้จักเสพสุขกับชีวิต แสวงหาความสุขใส่ตัว

หากคนผู้หนึ่งหน้าตาสกปรก ไซ้ต้องส่องกระจกดู ค่อยทราบว่าจะสมควรเช็ดอย่างไรหรือไม่?

ข้าพเจ้าเพียงหวังว่า กระจกบานนี้สามารถบรรลุถึงข้อนี้ สามารถช่วยให้ผู้คนลบคราบสกปรกในชีวิตทิ้งไป

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ชีวิตของทุกคนเปลี่ยนเป็นสุขสันต์หรรษา

แก้วเล้ง

27 ต.ค. ค.ศ. 1974 อรุณรุ่ง

ภาพที่หนึ่ง

กระเบื้องกรีกโบราณ

พลังกระบี่ปกคลุมสามหมื่นลี้
ประกายกระบี่สยบลิบเก้าแคว้น

บุรุษคนที่สิบสาม

ปลายฤดูสารท

ใบไม้ร่วงปลิวโปรยปราย แสงสีสายัณห์เจิดฉาย
ท่ามกลางใบไม้ร่วงพรุพรั้ง ยืนหยัดด้วยคนผู้หนึ่ง คล้ายหลอมกลิ่น
เป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับทิวทัศน์ฤดูสารท
ทั้งนี้เพราะเขาสงบนิ่งเกินไป
ทั้งนี้เพราะเขาเยียบเย็นเกินไป
เป็นความเย็นชาและเหนียวหนำที่กักร่อนกระดูก หากทว่าแฝง
รังสีการฆ่าฟันที่คุกคามคนชนิดหนึ่ง
เขาที่เหนียวหนำ อาจเป็นเพราะเขาฆ่าคนมากเกินไป ในบางครั้ง
ถึงกับเป็นคนที่ไม่สมควรฆ่า
เขาฆ่าคนเพราะไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก

ในมือเขามีกระบี่

เป็นกระบี่ประดับในฝักหนังปลาสีดำ โกร่งกระบี่ตีจากทองคำ ประดับ
ด้วยไข่มุกจำนวนสิบสามลูกเล่มหนึ่ง
ในบูลิ้มมีคนที่ไม่รู้จักรบี่เล่มนี้ไม่มากนัก คนที่ไม่รู้จักเขาผู้นี้ก็มี
ไม่มากนัก
ตัวเขาและกระบี่คู่ใจ มีชื่อเสียงเกริกไกรตั้งแต่อายุสิบเจ็ดปี ตอนนั้น
เขาย่างเข้าวัยกลางคน เขาปล่อยวางกระบี่เล่มนี้ไม่ลง ผู้อื่นก็ไม่ยินยอม
ให้เขาปล่อยวางกระบี่เล่มนี้
ขณะที่ปล่อยวางกระบี่เล่มนี้ ชีวิตของเขาจะถึงวาระแห่งการสิ้นสุดยุติ
บางครั้งชื่อเสียงกลายเป็นห่อผ้าใบหนึ่ง ห่อผ้าที่ไม่มีวันสลัดหลุด

พันใบหนึ่ง

“วันที่ลืบก้าวเดือนเก้า ยามอ้าว (ลืบแปดนาฬิกา)

ริมเส้นทางโบราณ ใต้ต้นไม้ยืนต้นนอกเมืองลกเอี้ยง

ล้างลำคอท่านให้สะอาด พกนำกระบี่ของท่านมา”

เขายืนรออยู่ที่นี้ เพราะเขาส่งบัตรข้อความฉบับนี้ถึงมือกระบี่ผู้หนึ่ง

อาทิศย์ฤๅดูสารทลาลับฟ้า ไปไม่ร่วงไม่ขาดระยะ

คนผู้หนึ่งก้าวยาวๆ มาตามเส้นทางโบราณ คนสวมเสื้อผ้าสีสนสดใส
ใบหน้าเขียวเข้ม เหนือไหล่สะพายกระบี่เฉียงๆ ดวงตาทั้งคู่กลับคล้าย
กระบี่ที่หลุดจากฝัก จับจ้องมองคนที่ใต้ต้นไม้เขม็งหนึ่ง

ผีเท้าของคนผู้นี้หนักแน่น แต่เดินเร็วยิ่ง หุดยุติยืนอยู่ที่ห่างไปเจ็ดก้าว
พลันถามว่า “อ้อจับซา*?”

“ใช่”

“ลืบสามกระบี่คร่าชีวิตของท่าน พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านจริงๆ?”

“ไม่แน่”

คนผู้นี้ยิ้มแล้ว ยิ้มอย่างเย้ยหยันและเยียบเย็น กล่าวว่ “เราคือ
กอทง...แจ็กเกี่ยมซวงซิม (กระบี่เดียวทะเลวงใจ) กอทง”

อ้อจับซากล่าวว่า “เราทราบ”

กระบี่เดียวทะเลวงใจกล่าวว่า “เป็นท่านนัดหมายเรามา?”

อ้อจับซากล่าวว่า “เราทราบว่าท่านกำลังตามหาเรา”

กระบี่เดียวทะเลวงใจกล่าวว่า “มิผิด เรากำลังตามหาท่าน เนื่อง
เพราะเราต้องฆ่าท่านให้จงได้”

อ้อจับซากล่าวอย่างเฉื่อยชวา “ผู้ที่คิดฆ่าเราไม่เพียงท่านคนเดียว”

กระบี่เดียวทะเลวงใจกล่าวว่า “เพราะว่าท่านมีชื่อเกินไป ขอเพียง
ฆ่าท่านได้จะมีชื่อเสียงในบัดดล”

มันแคนหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “คิดมีชื่อเสียงในยุทธจักรไม่ง่าย

* อ้อเป็นแซ่ จับซาแปลว่าลืบสาม

นัก มีแต่วิธีนี้ที่รวบง่ายกว่า”

อัจฉิชาไม่กล่าวอะไร เพียงกล่าวคำ “ประเสริฐ” กระบี๋เดียว ทะลวงใจกล่าวอีกว่า “ตอนนี้เรามาแล้ว โดยพกนำกระบี๋ของเรามา ทั้งยัง ล้างลำคอจนสะอาด”

อัจฉิชากล่าวคำ “ประเสริฐ” อีกครา กระบี๋เดียวทะลวงใจถามว่า “หัวใจของท่านเล่า?”

อัจฉิชาตอบว่า “หัวใจของเราตายด้านแล้ว”

กระบี๋เดียวทะลวงใจกล่าวว่า “อย่างนั้นเราจะให้มันตายอีกครั้ง”

ประกายกระบี๋วูบขึ้นแวบหนึ่ง เมื่อเขาชักกระบี๋จากฝัก แหงใส่ตำแหน่ง หัวใจของอัจฉิชาดูดุสสายฟ้า

เป็นกระบี๋เดียวทะลวงใจ

กระบี๋นี้ไม่ทราบแทงทะลุหัวใจผู้คนมากน้อยเท่าใด นี่ความจริงเป็น ทำลุ่มโสมสังหารที่เฉียบขาด

แต่ว่าเขาไม่ได้แทงทะลุหัวใจของอัจฉิชา กระบี๋ของเขาพอแทงออก ที่ลำคอพลันกลับกลายเป็นเย็นเฉียบ

กระบี๋ของอัจฉิชาแทงใส่ลำคอของเขาแล้ว

แทงเข้าไปหนึ่งนิ้วสามahun

กระบี๋ของกระบี๋เดียวทะลวงใจร่วงหลุดจากมือ แต่คนยังไม่ตาย

อัจฉิชากล่าวว่า “เราเพียงหวังให้ท่านทราบ ว่า คิดมีชื่อเสียงมิใช่ เรื่องราวที่ดีเลย”

กระบี๋เดียวทะลวงใจถลึงมองอีกฝ่าย จนลูกตาถลนออกนอกเบ้า

อัจฉิชากล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ดังนั้นท่านมิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า”

เขาถอนดึงกระบี๋ออกมา ถอนดึงออกจากลำคอของกระบี๋เดียว ทะลวงใจอย่างเชื่องช้า เชื่องช้าอย่างยิ่ง

ดังนั้นหยาดโลหิตไม่ได้กระเซ็นใส่ร่างของอัจฉิชา

เขามีประสบการณ์ในเรื่องเช่นนี้ หากเสื้อผ้าแปดเปื้อนคราบเลือด ยากที่จะซักล้างให้สะอาด

...คิดชำระล้างความเลือดในมือ ไยมิใช่ยากเย็นยิ่งกว่า

ม่านพลบค่ำเข้มข้นกว่าเดิม

โลहितบนกระบี่หยดหยาดหมดสิ้นแล้ว

เมื่ออั้บซาสดกกระบี่คืนฝัก ในม่านพลบค่ำปรากฏผู้คนที่คนอื่นขึ้น
ผู้คนที่คนอื่น กระบี่สีเล่ม

คนที่สีที่แต่งกายอย่างเลิศหรู ท่วงท่าก็ภูมิฐาน คนอายุมากที่สุดผม
เฝ้าหวดเคราขาวโพลน คนอายุน้อยที่สุดยังหนุ่มแน่นเยาว์วัย

อั้บซาไม่รู้จักพวกเขา แต่ทราบว่าเขาเป็นใคร

คนอายุมากที่สุดมีชื่อเสียงมานานับสี่สิบปี ที่แล้มาใช้ชีวิตอยู่นอก
ด่าน ดังนั้นได้รับขนานฉายาว่ากวางงั่วปวยเอ็ง (เหยี่ยวเหินนอกด่าน) วิชา
ปวยเอ็งอั้บซาซัง (เหยี่ยวเหินสิบสามทิมแทง) ที่บัญญัติขึ้น มีนามกระเดื่อง
เลื่องช้ายแดน

การเดินทางเข้าด่านของมันเป็นครั้งนี้ เพื่อเสาะหาอั้บซา

เหยี่ยวเหินนอกด่านไม่เชื่อว่า วิชาเหยี่ยวเหินสิบสามทิมแทงของมัน
ไม่อาจเทียบทันสิบสามกระบี่คร่าชีวิตของอั้บซา

คนอายุน้อยที่สุดเป็นคลื่นลูกหลังในยุทธจักร และเป็นศิษย์ที่โดดเด่น
ของสำนักเตียมซัง

เขามีพรสวรรค์ เขายอมรับความลำบาก

หัวใจของเขาก็เหี้ยมเกรียมนัก

ดังนั้นเขาออกท่องเที่ยวเพียงหนึ่งปี ฉายาของบ้อเซ็งเสียวจ้อ (คน
หนุ่มไร้น้ำใจ) เขาเปี้ยก็สะท้อนทั่วบู๊ลิ้ม

บุคคลอีกสองคนก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ

หนึ่งคือเซ็งฮวงเกี่ยม (กระบี่ลมรำเพย) ใช้เพลงกระบี่ละลิวแผ่วพลิ้ว
ท่ากระบี่ดูลมโชย

หนึ่งคือทิกเกี่ยมตั้งซาซัว (กระบี่เหล็กสยบสามบรรพต) มีเพลงกระบี่
หนักแน่นเข้มแข็ง กระบี่คู่มือหนักร่วมสามสิบสามซัง

อีจิบซาล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของพวกมัน การมาของพวกมันเป็นอีจิบซานัดหมายมาเช่นกัน

คนทั้งสี่จิบจ้องมองเขม็งมาที่อีจิบซา ไม่ว่าจะผู้ใดก็ไม่เหลือบแลซาศพบนพื้นแม่สักแวบหนึ่ง

ก่อนที่จะลงมือ พวกมันไม่ต้องการลดทอนความเข้มแข็งของตัวเอง ไม่ว่าผู้ตายบนพื้นเป็นใคร ล้วนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกมัน

ขอเพียงตัวเองสามารถมีชีวิตอยู่ ผู้ใดจะเป็นจะตาย พวกมันล้วนไม่ใส่ใจ

อีจิบซายิ้มเล็กน้อย ยิ้มอย่างเหน้อยหน้ายกกล่าวว่า “คิดไม่ถึงพวกท่านล้วนมาแล้ว”

เหยี่ยวบินนอกด่านกล่าวเสียงเย็นชาว่า “เราความจริงเข้าใจว่าท่านเพียงนัดหมายเราคนเดียว”

อีจิบซากล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “เรื่องราวที่สามารถสะสางในคราเดียว ใยต้องวุ่นวายมากความ?”

คนหนุ่มไร้หัวใจซิงกล่าวว่า “ผู้มามีจำนวนสี่คน ผู้ใดลงมือก่อน?”

เขาร้อนรุ่มยิ่ง

เขาร้อนรุ่มใครมีชื่อเสียง ร้อนรุ่มคิดใครสังหารอีจิบซา

กระบี่เหล็กสยบสามบรรพตกล่าวว่า “พวกเราใช้วิธีเล่นทายนี้ว่ามีผู้ชนะมีสิทธิ์ลงมือก่อน”

อีจิบซาปล้นกล่าวว่า “ไม่ต้อง”

กระบี่เหล็กสยบสามบรรพตทวนคำ “ไม่ต้อง” อีจิบซากล่าวว่า “พวกท่านสามารถลงมือโดยพร้อมเพรียง”

เหยี่ยวเหินนอกด่านกระซอกเสียงว่า “ท่านยึดถือพวกเราเป็นใครไหนเลยใช้พวกมากเข้าเอาชัยได้?”

อีจิบซาถามว่า “ท่านไม่ยินยอม?”

เหยี่ยวเหินนอกด่านตอบว่า “ยอมไม่ยินยอม”

อีจิบซากล่าวว่า “เรายินยอม”

เขาชักกระบี่จากฝักแล้ว

ประกายกระบี่คล้ายสายรุ้งพาดผ่านฟ้า พลันวูบถึงเบื้องหน้าคนทั้งสี่
คนทั้งสี่ไม่ยอมลงมือก็ทำไม่ได้

กระบี่ทั้งสี่เล่มชักจากฝักโดยพร้อมเพรียง ในจำนวนนี้นับคนหนุ่ม
ไร้หน้าใจลงมือรวดเร็วที่สุด ดุดันที่สุด ไร้หน้าใจที่สุด

เหยี่ยวเหินนอกด่านก็ลอยตัวพุ่งปราด จู่โจมลงจากกลางหาว ลีบสาม
ท่ากระบี่เหยี่ยวเหินความจริงเป็นวิชาฝีมือในฝ่ามือเจ็ดทิวาติ จู่โจมจาก
บนลงล่าง ใช้ความเข้มแข็งข่มเหงฝ่ายที่อ่อนแอ

น่าเสียดายคู่ต่อสู้ของเขาเข้มแข็งยิ่งกว่า

ชั่วพริบตาคนหนุ่มไร้หน้าใจทิมแทงออกเก้ากระบี่

เขาไม่สังเกตสนใจบุคคลอื่น เพียงจับจ้องมองอัจฉริยา ความหวัง
เพียงหนึ่งเดียวของเขาคือ ต้องการปลิดปลงคนผู้นี้ได้คมกระบี่

หากทว่าเก้ากระบี่ของเขาล้วนทิมแทงพลาดเป้า อัจฉริยาที่เบื้องหน้า
พลันหายวับกับตา

คนหนุ่มไร้หน้าใจงันวูบหนึ่ง จากนั้นจึงพบเห็นเรื่องน่าสะพรึงกลัว
เรื่องหนึ่ง

บนพื้นเพิ่มคนตายอีกสามคน

ที่ลำคอของแต่ละคนเพิ่มรูรูหนึ่ง

เหยี่ยวเหินนอกด่าน กระบี่เล่มรำเพย กระบี่เหล็กสยบสามบรรพต
ซึ่งเป็นมือกระบี่ชั้นแนวหน้า พริบตานั้นล้วนตายได้คมกระบี่ของอัจฉริยา

มือของคนหนุ่มไร้หน้าใจกลับกลายเป็นเย็นเฉียบ

เขาเงยหน้าขึ้น ค่อยเห็นอัจฉริยาเ็นอยู่ใต้ต้นไม้ ยืนต้นที่ห่างไกล
ออกไปต้นนั้น

กระบี่ที่ฆ่าคนสอดคืบฝักแล้ว

คนหนุ่มไร้หน้าใจกำมือแน่นแน่น กล่าวว่า “ท่าน...”

อัจฉริยาตัดบทของเขาวา “เรายังไม่คิดฆ่าท่าน”

คนหนุ่มไร้หน้าใจถามว่า “เพราะเหตุใด?”

อ๊ับซาตอบว่า “เพราะว่าเรายังคิดเปิดโอกาสให้ท่านมาฆ่าเราอีก”
 เอ็นเขียวบนหลังมือคนหนุ่มรั้น้ำใจขึ้นไปน หน้าผากปรากฏเหงื่อ
 เม็ดโป้งๆ ผุดพราย เขาไม่อาจยอมรับโอกาสเช่นนี้
 นี่ถือเป็นความอัปยศประการหนึ่ง
 แต่เขาไม่ต้องการทอดทิ้งโอกาสเช่นนี้
 อ๊ับซากล่าวว่า “ท่านกลับไปฝึกปรี้อกระบี่อีกสามปี ค่อยมาฆ่าเรา
 ใหม่”

คนหนุ่มรั้น้ำใจขบกรามกรอด อ๊ับซากล่าวสืบท่อ “เพลงกระบี่สำนัก
 เตียมชังยังไม่แล้ว ขอเพียงท่านยอมฝึกปรี้อ ต้องมีโอกาสแน่นอน”

คนหนุ่มรั้น้ำใจลั่นถามว่า “สามปีให้หลัง หากท่านตายได้คม
 กระบี่ผู้อื่นแล้ว?”

อ๊ับซายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านสามารถฆ่าคนที่ฆ่าเรา”

คนหนุ่มรั้น้ำใจกล่าวคำอาฆาตว่า “ท่านทางที่ดีถนอมตัวไว้
 อย่าได้ตกตายไป”

อ๊ับซากล่าวว่า “เราก็คาดหวังเช่นนั้น”

ม่านพลบค่ำยิ่งเข้มข้น ความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินพสุธา

อ๊ับซาห่มนตัวไปช้าๆ หันหน้าหาส่วนลึกของความมืด พลันกล่าวว่า
 “ท่านสบาย?”

ผ่านไปเนิ่นนาน ในความมืดค่อยบังเกิดเสียงตอบรับดังว่า “เรา
 ไม่สบาย”

เป็นลุ่มเสียงที่เยียบเย็น แหบพร่าและแผ่วทุ้ม

คนผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกจากความมืด คนสวมเสื้อสีดำ ผมเผ้าสีดำ
 กระบี่ประดับในฝักสีดำ บนใบหน้าสีดำมืดคล้ายเคลือบสีสนแห่งความตาย
 ชนิดหนึ่ง มีแต่ตาดำขลับทั้งคู่ที่เป็นประกาย

เขาเดินช้าอย่างยิ่ง แต่ตลอดทั้งร่างละลือแผ่วพลัว เท้าของเขา
 คล้ายไม่ได้แตะสัมผัสพื้น เสมือนหนึ่งวิญญูณภูตร้ายในความมืด

แก้วตาของอ๊ับซาพลันหดเล็กลง ถามว่า “อีกา?”

ผู้มารับคำคราหนึ่ง

อ๊ับซาบรรยายลมจากปากยาวๆ กล่าวว่า “คิดไม่ถึงเรายังพบพานท่าน”

อีกาแล้วว่า “พบพานเรามีใช่เรื่องดี”

ไม่ดีจริงๆ

อีกามีใช่ดูเหว่า ไม่มีผู้ใดยินดีที่ได้พบกับอีกา

ตามความเชื่อแต่ครั้งบรรพกาล เมื่ออีกาบินผ่าน ต้องเกิดโพลภัย

คราครั้งนี้เขานำมาซึ่งโพลภัยอันใด?

...อาจบางที่ตัวเขาเองเป็นโพลภัย เป็นโพลภัยที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยง
ได้ชนิดหนึ่ง

เมื่อไม่สามารถหลีกเลี่ยง ไยต้องวิตกทุกข์ร้อนไป?

อ๊ับซากลับคืนสู่ความเยือกเย็นดุดเดิม

อีกาจับจ้องมองเขา จ้องมองกระบี่ของเขา กล่าวขึ้นว่า “กระบี่ที่ดี”

อ๊ับซาถามว่า “ท่านชมชอบกระบี่?”

อีกาตอบว่า “เราเพียงชมชอบกระบี่ที่ดี ท่านมิเพียงมีเพลงกระบี่ที่ดีเลิศ
ยังมีกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่ง”

อ๊ับซาถามย้าว่า “ท่านต้องการ?”

อีกาตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า “ต้องการ”

อ๊ับซาขยับแล้ว

รอยยิ้มของเขาไม่แผงแววเหนื่อยหน่ายอีกต่อไป หากแต่เคลือบไว้
ด้วยรังสีการฆ่าฟัน

เขาทราบของตัวเองเผชิญกับคู่มือที่แท้จริงแล้ว

อีกาแล้วว่า “นกดูเหว่าส่งสัญญาณแจ้งนิมิตหมายอันดี สิ่งที่อีกาแจ้ง
เตือนมีแต่เภทภัยและความทุกข์ร้อน”

อ๊ับซากล่าวถามว่า “ท่านมาแจ้งเตือนเภทภัย?”

อีการับคำคราหนึ่ง อ๊ับซาถามอีกาว่า “เรามีเภทภัย?”

อีกาตอบว่ามี อ๊ับซาจึงกล่าว “เภทภัยที่กล้ากรายต่อเราคือท่าน?”

อีกาตอบว่า “มิใช่”

อ๊ับซากลถามว่า “มิใช่ท่านเป็นอะไร?”

อีกาแล้วว่า “เป็นกระบี่ของท่าน

ผู้คนที่ไม่มีความคิด ผิดที่ครอบครองหยกมีค่า

อ๊ับซาย่อมเข้าใจหลักเหตุผลนี้ ชื่อเสียงของเขาตลอดจนกระบี่ของเขา คล้ายกับเครื่องหอมของชะมดเชียง หรือเขาของเลียงผา

อีกาแล้วว่า “เราเก็บสะสมกระบี่ทั้งสิบเจ็ดเล่ม”

อ๊ับซากล่าวว่า “เก็บสะสมไว้ไม่น้อย”

อีกาแล้วว่า “ทั้งสิบเจ็ดเล่มล้วนเป็นกระบี่ที่มีชื่อ”

อ๊ับซากล่าวว่า “ดูท่านมีชื่อที่ถูกท่านฆ่ามีจำนวนไม่น้อยเช่นกัน”

อีกาแล้วว่า “เรายังต้องการกระบี่ของกระบี่เดียวทะลวงใจกับเหยี่ยวเหินนอกด่าน”

อ๊ับซากล่าวว่า “ท่านเก็บศพของพวกมัน กระบี่ทั้งสี่เล่มจะเป็นของท่าน”

อีกาแล้วว่า “เราเพียงต้องการกระบี่ ไม่ต้องการคนตาย”

อ๊ับซากล่าวว่า “แต่ที่ท่านต้องการแต่กระบี่ของคนตาย”

อีการับคำ อ๊ับซากล่าวอีกว่า “ท่านพอฆ่าเรา กระบี่ของเราจะเป็นของท่าน”

อีกาตอบรับว่าใช่แล้ว อ๊ับซากล่าวสั้นๆ ว่า “ดีมาก”

อีกาแล้วว่า “ไม่ดี”

อ๊ับซากลถามว่า “ไม่ดีที่ใด?”

อีกาแล้วว่า “ตอนนี้เรายังไม่มีความมั่นใจฆ่าท่าน”

อ๊ับซาหัวร่อดังๆ ออกมา

เขาพบว่าคนผู้นี้คล้ายอีกาตัวหนึ่งจริงๆ...อย่างน้อยอีกาไม่พูดปด

อีกาแล้วว่า “โดยเฉพาะท่ากระบี่ที่ท่านหิมแทงสังหารเหยี่ยวเหินนอกด่านนั้น”

อัยจับซาพกลางกล่าวว่า “ท่านไม่สามารถทำลายท่ากระบี่นั้น?”

อัยกากล่าวว่า “เรายังนึกไม่ออกว่ามีผู้ใดสามารถทำลายท่ากระบี่นั้น”

อัยจับซากล่าวว่า “ท่านเห็นว่านั่นเป็นเพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน?”

อัยกาไม่ตอบคำถามข้อนี้ เพียงกล่าวว่า “เราพบเห็นยอดฝีมือของเจ็ดสำนักกระบี่ และสี่ตระกูลใหญ่มาแล้ว”

อัยจับซาถามว่า “ท่านเห็นว่าพวกมันเป็นอย่างไร?”

อัยกากล่าวว่า “เพลงกระบี่พวกมันคร่ำครึเกินไป ให้ความสำคัญกับชีวิตตัวเองเกินไป ดังนั้นพวกมันสู้ท่านไม่ได้”

อัยจับซาทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านมีสายตาไม่เลว แต่รอบรู้ไม่กว้างขวาง”

อัยกาส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม อัยจับซากล่าวว่า “เราทราบว่ามีคนผู้หนึ่งสามารถทำลายท่ากระบี่ของเรานั้น โดยง่ายตายดุจพลิกฝ่ามือ”

อัยกากล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า “ท่านเคยเห็นเพลงกระบี่ของมัน?”

อัยจับซาผงกศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า “นั่นจึงเป็นเพลงกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านอย่างแท้จริง”

อัยกาถามว่า “คนผู้นี้เป็นใคร?”

อัยจับซาไม่ตอบคำถามโดยตรง เพียงแต่ชูนิ้วมือสามนิ้ว

อัยกากล่าวว่า “ซาซิวเกียม (กระบี่สามมือ) กิมปวย?”

ตามคำรำลือ ขณะที่กระบี่สามมือประมือกับผู้คน คล้ายกับมีมือถึงสามข้าง กระบี่เล่มเดียวก็คล้ายกลับกลายเป็นสามเล่ม

เพียงได้ยินฉายานามนี้ เป็นที่คาดคำนวณระดับความเร็วของเพลงกระบี่ และความซับซ้อนของท่าพลิกแพลงของเขาได้

อัยจับซาหลับสันศีรษะกล่าวว่า “หากคิดฆ่าคนไม่จำเป็นต้องมีมือสามมือ และไม่ต้องมีกระบี่สามเล่ม”

...หากคิดฆ่าคน เพียงกระบี่เดียวก็พอแล้ว

อัยกาถามย่ำว่า “ท่านไม่ได้หมายถึงมัน?”

อัยจับซากล่าวว่า “ไม่ใช่”

อีกถามต่อว่า “อย่างนั้นเป็นผู้ใด?”

อ๊ับซาตอบว่า “เป็นซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม)”

อีกซักถามว่า “ซาเสียวเอี้ยของบ้านใด?”

อ๊ับซากล่าวอย่างเข้มขำว่า “ที่ริมทะเลสาบเล็กจ๋วยไอ้ว (ทะเลสาบวาริเขี้ยว) เชิงเขาจ๋วยฮันฮง (ยอดเขาเมฆมรกต)”

มือของอีกากำกระชับมัน

อ๊ับซากล่าวเสริมว่า “กระบี่ของมันเล่มนั้น ก็เป็นกระบี่วิเศษที่ไร้ผู้ต่อต้าน”

แก้วตาของอีกาหดเล็กลง

อ๊ับซากล่าวสืบท่อ “แต่เราขอเตือนท่านอย่าได้ไปพบมัน”

อีกาหัวร่อแล้ว

คนผู้นี้บ่อยครั้งจะหัวร่อ รอยยิ้มของเขาจึงแห้งแล้งและแปลกประหลาดนัก

อ๊ับซากล่าวว่า “ที่เรากล่าวมิใช่เรื่องนำหัวร่อ”

อีกากล่าวว่า “เราหัวร่อท่าน”

อ๊ับซาส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม อีกากล่าวว่า “ท่านก็ทราบที่เราเมื่อมาแล้ว จะไม่ปล่อยปลละละเว้นท่านเด็ดขาด”

อ๊ับซาเห็นพ้องด้วย อีกากล่าวสืบท่อ “เราแม้ไม่มีความมั่นใจฆ่าท่าน ท่านก็ไม่มี ความมั่นใจว่าฆ่าเราได้”

อ๊ับซาขอมรับ อีกากล่าวว่า “ดังนั้นท่านคิดกระตุ้นให้เราไปยังเชิงเขาเมฆมรกต เพื่อต่อสู้กับซาเสียวเอี้ยนั่นก่อน”

อ๊ับซาก็หัวร่อแล้ว

อีกากล่าวถามว่า “ที่เรากล่าวเป็นเรื่องนำหัวร่อ?”

อ๊ับซาตอบว่า “มิใช่ เราเพียงหัวร่อตัวเอง”

อีกาส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม อ๊ับซาจึงกล่าว “ทั้งนี้เพราะท่านมองทะลุซึ่งถึงความในใจของเรา”

อีกากล่าวว่า “ตอนนี้ท่านไม่ต้องการประมือกับเรา?”

อ๊ับซากล่าวว่า “ไม่ต้องการอย่างยิ่ง”

อีกถามไถ่สาเหตุ อ๊ับซากล่าวว่า “เนื่องเพราะเรายังมีกำหนดนัด
รายนึง”

อีกถามว่า “เป็นกำหนดนัดเยี่ยงไร?”

อ๊ับซาตอบว่า “กำหนดนัดกับความตาย”

อีกถามอีกว่า “นัดกันที่ใด?”

อ๊ับซากล่าวว่า “ที่ริมทะเลสาบวาริเชียว เชิงเขาเมฆมรกต”

...ที่แท้ อ๊ับซามีกำหนดนัดกับซาเสียวเอี้ย

อีกถามโพล่งว่า “ท่านทราบดีว่าสู้มันไม่ได้ ยังคิดรุดไป?”

อ๊ับซากล่าวว่า “กำหนดนัดกับความตายคือไม่พบกันไม่เลิกรา”

อีกถามย้ำว่า “หรือว่าท่านจงใจรุดไปหาที่ตาย?”

อ๊ับซายิ้มอีกครา กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “หรือท่านเห็นว่ามีชีวิต
อยู่อย่างสนุกสนานน่าสนใจนั?”

อีกาปิดปากลง

อ๊ับซา ยังแยมยิ้ม ในรอยยิ้มแฝงแววยัยหยันอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง
กล่าวว่า “ผู้ที่ฝึกเพลงกระบี่ จะช้าเร็วต้องตายได้คมกระบี่ผู้อื่น กระทั่ง
หลักหนี้ยังไม่มีปัญญาหนีพ้น”

อีกานิ่งเสียบังไป อ๊ับซากล่าวสืบท่อ “ในชีวิตเราฆ่าคนมากมาย
สุดคณานับ หากสามารถตายได้คมกระบี่ของยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่ง
แผ่นดิน แม้ตายก็ปราศจากความสำนึกเสียใจ”

อีกามองดูอีกฝ่าย จ้องมองเป็นเวลานาน พลันกล่าวว่า “ตกลง ท่านไป”

อ๊ับซาประสานมือคราหนึ่ง ไม่กล่าวว่าอะไรอีก สะบัดหน้าจากไป
เขาเดินไปไม่ไกลก็หยุดยั้งลง เนื่องเพราะเขาพบว่าอีกาติดตามอยู่
ทางด้านหลัง ราวกับเป็นเงาประจำร่างของเขา

อีกาก็หยุดยั้งลง มองดูอีกฝ่ายหนึ่ง อ๊ับซาจึงกล่าว “เราเข้าใจ
ความหมายของท่าน”

อีกาส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม อ๊ับซากล่าวว่า “เราไปได้ เหตุใด

ท่านไปไม่ได้?”

อีกา กล่าวว่่า “ท่านไม่โง่เขลา”

อีจ้บซก กล่าวว่่า “แต่ท่านไม่แน่วว่่าต้องติดตามเราไป”

อีกา กล่าวว่่า “ต้องติดตามไป”

อีจ้บซกถามไถ่สาเหตุ อีกา กล่าวว่่า “เนื่องเพราะเราไม่ต้องการพลาตการต่อสู้อของพวกท่าน”

เขากล่าวเสียงเย็นซาอีกว่่า “ยอดฝีมือต่อสู้อช่วงชิง ต้องทุ่มเทอย่างสุดชีวิต เราจ้บตาตูดอยู่ด้านข้าง เชื่อว่่าสามารถพบเห็นช่องโหว่ในเพลงกระบี่ของพวกท่าน”

อีจ้บซกทอดถอนใจกล่าวว่่า “มีเหตุผล”

อีกา กล่าวส้บต่อ “การต่อสู้อของพวกท่านครั้งนี้ไม่ว่่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะสุดท้ยผู้ที่มีชีวิตอยู่ต้องเป็นเรา”

อีจ้บซกกล่าวว่่า “เนื่องเพราะเมื่อถึงเวลานั้น ผู้ชนะต้องหมดเรี่ยวสิ้นแรง ท่านยังสังเกตช่องโหว่ในเพลงกระบี่ของมันออก หากคิดฆ่ามันนับเป็นโอกาสอันประเสริฐสุด”

อีกา กล่าวว่่า “ตั้งนั้นเราไหนเลยสามารถพลาตโอกาสเช่นนี้ได้?”

อีจ้บซกกล่าวว่่า “ไม่สามารถจริง”

เขาทอดถอนใจอีกคราแล้วกล่าว “น่าเสียดายท่านยังตูดไปข้อหนึ่ง”

อีกาถามว่่า “เป็นข้อใด?”

อีจ้บซกเน้นเสียงว่่า “ใต้เพลงกระบี่ของซาเสียวเอี้ยไม่มีช่องโหว่ไม่มีโดยเด็ดขาด”

ยามนี้คนทั้งสองเริ่มตี่มสุรา

ตี่มสุราที่ดีที่สุด บนเหลาสุราที่ดีเลิศที่สุด ทั้งสองล้วนแต่เป็นคนภูมิฐานยิ่ง

อีจ้บซกกล่าวว่่า “หลังจากฆ่าคน เราจะต้องตี่มสุรา”

อีกา กล่าวว่่า “มาตรว่่าไม่ได้ฆ่าคน เราก็ตี่มสุรา”

อ๊อบซากล่าวสืบท่อ “หลังจากฆ่าคน เราต้องไปเทียวยสตรี”

อิกากล่าวเสริมว่า “มาตรฐานไม่ได้ดีมีสุรา เราก็กเทียวยสตรี”

อ๊อบซาหัวร่อต้งๆ กล่าววว่า “คิดไม่ถึงท่านเป็นชนชั้นหมกมุ่นสุรา และนารี”

อิกามีโทสะไม่ เพียงกล่าววว่า “ฉันใดฉันนั้น”

ทั้งสองดีมีสุราลงไปไม่น้อย อ๊อบซาจึงกล่าว “ท่านเมื่อเป็นชนชั้นหมกมุ่นสุรานารี วันนี้เราจะยกให้ท่านสักครั้ง”

อิกถามวว่า “ยกอะไร?”

อ๊อบซากล่าววว่า “ยกให้ท่านชำระบัญชี”

อิกากล่าววว่า “ไม่ต้องยกให้ ไม่ต้องเกรงใจ”

อ๊อบซากล่าวอย่างยีนกรานวว่า “ครั้งนี้จะต้องยกให้ และต้องเกรงใจ”

ผู้อื่นดีมีสุรารับประทานอาหาร ล้วนแย่งกันชำระบัญชี ทั้งสองกลับแย่งกันไม่ชำระบัญชี

อ๊อบซากล่าวสืบท่อ “ขณะที่ฆ่าคน ในตัวเราจะไม่พกพาข้าวของที่ เป็นเครื่องถ่วง เพื่อมิให้ขัดมือขวางเท้า”

อิกาเห็นฟ้องด้วย...หากคนผู้หนึ่งพกนำเงินทองหลายร้อยตำลึง ไหนเลยใช้ทำร่างอันปราดเปรียวได้?

อิกากล่าววว่า “ท่านสามารถพกตัวแลกเงิน”

อ๊อบซากล่าววว่า “เรารังเกียจตัวแลกเงิน”

อิกถามวได้สาเหตุ อ๊อบซากล่าววว่า “ตัวแลกเงินเปลี่ยนมือผู้ถือ นับครั้งไม่ถ้วน สกปรกแทบตาย”

อิกากล่าววว่า “ท่านสามารถจำนำไข่มุกบนกระเป๋ แลกเป็นเงินชำระค่าสุรา”

อ๊อบซาหัวร่ออิกครา อิกาจึงกล่าว “นี่เป็นเรื่อนำหัวร่อ?”

อ๊อบซากล่าววว่า “เป็นเรื่อนชวชนชั้นอันยิ่งใหญ่”

เขาลดสู่มเสียงแผ่วเบา ลง กล่าววว่า “ไข่มุกเหล่านี้ล้วนเป็นของปลอม ส่วนของจริงถูกเราขายทิ้งไปแต่แรกแล้ว”

อีการับฟังจนตะลึงลาน อัจฉิซากล่าวสืบท่อ “ตั้งนั้นวันนี้เราต้องเกรงใจ และต้องยกให้”

อีกากล่าวว่า “หากเราไม่ได้ติดตามท่านมาเล่า?”

อัจฉิซากล่าวว่า “เมื่อถึงเวลานั้นเราย่อมต้องนึกหาวิธีอื่น แต่ตอนนี้อย่างไร ท่านเมื่อมาแล้ว เราไปต้องนึกหาวิธีอื่นอีก”

อีกาหัวร่อเช่นกัน อัจฉิซาจึงถามว่า “ท่านหัวร่ออะไร?”

อีกากล่าวว่า “เราหัวร่อท่านหาคนผิด”

เขาเองก็ลัดลุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า “เราก็เป็นเช่นเดียวกับท่านวันนี้เราความจริงคิดมาฆ่าคน”

อัจฉิซากล่าวว่า “ท่านเองก็รังเกียจตัวแลกเงิน?”

อีกาตอบว่า “รังเกียจแทบตาย”

อัจฉิซาพลอยตะลึงลานกับที่ อีกาแล้วสืบท่อ “ตั้งนั้นวันนี้เราต้องเกรงใจ ต้องยกให้ท่านแน่นอน”

อัจฉิซาทอดถอนใจ เจ้าของเหลาสูราพลันเดินเข้ามา ยิ้มประจบกล่าวว่า “ท่านทั้งสองล้วนมีต้องเกรงใจ ที่ชั้นล่างมีคนชำระบัญชีให้แก่ท่านทั้งสองแล้ว”

เป็นผู้ใดชำระบัญชีให้?

เหตุใดจึงชำระบัญชีให้แก่ทั้งสอง?

อัจฉิซากับอีกากระทั่งครุ่นคิดยังไม่ครุ่นคิด แม้กระทั่งถามยังไม่ถามสำหรับกับพวกเขาเหล่านี้ล้วนไม่สำคัญ

สามารถตีเมทินเปลา นับเป็นเรื่องราวที่น่าเบิกบานใจ คนผู้หนึ่งยามเบิกบานใจ มักตีเมทินมากกว่าปรกติอยู่บ้าง

แต่ว่าอัจฉิซากับอีกายังไม่เมามา

ขณะที่ทั้งสองบังเกิดความเมินเมามาอยู่บ้าง พลันปรากฏสตรีสองนางขึ้นเหลาสูราม่า เป็นสตรีที่งดงามน่าดูสองนาง ทั้งแต่งกายอย่างสวยงามเฉิดฉิน นับเป็นสตรีประเภทที่สามารถสร้างความหวั่นไหวใจแก่บุรุษที่สุด

ในเวลาที่ดีเมทินใกล้เมามา มักเป็นช่วงเวลาที่ยั่วหวั่นไหวใจได้โดย

ง่ายตาย

อ๊ับซากับอীগาหัวนไหวใจขึ้นมา ขณะจะนึกหาวิธีเกาะเกาะทะโลมพวกนาง มิคาดพวกนางไม่ต้องให้เกาะเกาะทะโลม

พวกนางเดินเข้ามาเอง แนะนำตัวเองว่า “ข้าพเจ้าเรียกว่าเซี่ยวอั้ง”
“ข้าพเจ้าเรียกว่าเซี่ยวนุ่ย”

พวกนางแยมยิ้มอย่างหยาดยิ้ม กล่าวเสริมว่า “พวกเรามาปรนนิบัติท่านทั้งสองโดยเฉพาะ”

อ๊ับซามองดูอীগา อীগาก็มองดูอ๊ับซา

หากแม้คนผู้คนที่ตายได้คมกระบี่ของทั้งสอง มองเห็นท่าทางของทั้งสองในตอนนี่ คงบังเกิดความรู้สึกที่ตัวเองตายอย่างคับแค้นนัก

ท่าทางของทั้งสองในตอนนี่ ไม่คล้ายเป็นมือกระบี่ที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน เป็นนักฆ่าที่อำมหิตไร้มิตร

เซี่ยวอั้งกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “ท่านทั้งสองคิดดื่มสุราในที่นี้ หรือคิดไปยังที่อยู่ของพวกเราก็ได้ทั้งสิ้น”

เซี่ยวนุ่ยกล่าวเสริมว่า “จะอย่างไรมีคนชำระบัญชีทั้งสองทางให้แก่ท่านทั้งสองแล้ว”

ในโลกแม้มีคนดั่งามกระทำเรื่องดั่งามอยู่ไม่น้อย แต่เรื่องอันประเสริฐเลิศดีเช่นนั้นไม่มากนัก

อীগากล่าวถามอ๊ับซาว่า “นี่เป็นความโชคดียของท่าน หรือว่าเป็นของเรา?”

อ๊ับซาตอบว่า “ย่อมเป็นของเรา”

อীগาถามไถ่สาเหตุ อ๊ับซาอธิบายว่า “ฟังว่าคนผู้หนึ่งยามใกล้ตาย โชคชะตาจะพลิกฟื้นดีขึ้น”

นี่เป็นเหตุการณ์วันแรก

วันที่สองก็เช่นเดียวกัน ไม่ว่าอ๊ับซากับอীগาไปถึงที่ใด ล้วนมีคนชำระบัญชีให้แก่ทั้งสอง

เป็นผู้ใดชำระบัญชีให้? และเป็นเพราะเหตุใด?

ทั้งสองยังไม่ถามไถ่ และไม่ครุ่นคิดถึง

ทั้งสองเข้านอนตึกตื่น และตื่นเมื่อสายมากแล้ว

ทุกวันขอเพียงทั้งสองก้าวออกจากประตูโรงเตี๊ยมที่พัก ที่เบื้องนอก จะจอดรอด้วยรถม้าคันหนึ่ง คล้ายกริ่งเกรงว่าทั้งสองยามค่ำคืนหักโหมเกินไป ไม่มีปัญญาเดินเห็นได้

แต่ว่าวันนี้ทั้งสองคิดลงจากรถมาเดินทางด้วยเท้าแทน

วันนี้อากาศดียิ่ง

อีากล่าวถามว่า “เชิงเขาเมฆมรกตอยู่ห่างไกลหรือไม่?”

อีจับซาตอบว่า “ไม่ไกลเท่าใด”

อีากล่าวว่า “เมื่อเดินเท้าเช่นนี้ หวังว่าสามารถไปไกลกว่าเดิม ยิ่งไกลยิ่งดี”

อีจับซากล่าวว่า “พวกเราค่อยๆ เดินก็ได้”

ที่เบื้องหน้าเป็นดงไม้แถบใหญ่ ไบไม้ยังเขียวสดใส

อีจับซาชักชวนว่า “พวกเราเข้าดงไม้ไปตีมสุราตีหรือไม่?”

อีากล่าวว่า “สุราเล่า?”

อีจับซากล่าวว่า “ท่านวางใจ ขอเพียงพวกเราคิดตีม ย่อมต้องมีคนส่งสุรามานะ”

อาทิตย์เจ็ดฉัน

อีจับซากับอีกาเดินไปตามเส้นทางใต้แสงอาทิตย์ รถและม้าติดตามอยู่ด้านหลัง อีกปลายหนึ่งของเส้นทาง ปรากฏรถม้าคันหนึ่งควบขับมา พอแล่นเข้าดงไม้ค่อยหยุดหนึ่งลง ผู้คนสามคนลงจากรถ ประกอบด้วยผู้ใหญ่นายสามคน และเด็กน้อยคนหนึ่ง

ผู้ใหญ่ทั้งสองเดินเข้าไป เด็กน้อยสวมหมวกใบเล็กๆ ใส่เสื้อผ้าสีเขียว หน้าตาหมัดจตสดใสนั้นกลับเดินออกมา ล้วงสายรัดแพรสีแดงเส้นหนึ่งผูกเป็นเงื่อนกับกิ่งไม้ด้านนอก

อัยจิบชามองดูเด็กน้อยเดินเข้าดงไม้ไป พลันทอดถอนใจกล่าวว่า “ดู
ท่าพวกเรายังคงเปลี่ยนสถานที่ตั้งมสุรากัน”

อัยกาถามว่า “สถานที่นี้ไม่ดี?”

อัยจิบชาตอบว่า “ดียิ่ง”

อัยกาแล้วว่า “ในเมื่อดียิ่ง ไยต้องเปลี่ยนสถานที่?”

อัยจิบชาชี้มือไปยังสายรัดแพรที่ผูกบนกิ่งไม้ กล่าวว่า “เพราะว่าสิ่งนี้”

อัยกาแล้วถามว่า “นี่หมายความว่าอย่างไร?”

อัยจิบชาตอบว่า “หมายความว่าสถานที่นี้คล้ายเป็นเขตหวงห้าม
ชั่วคราว ไม่ว่าผู้ใดก็เข้าไปไม่ได้”

อัยกาแค้นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า “นี่เป็นกฎเกณฑ์ของทีใด?”

อัยจิบชาไม่ทันเอ่ยปาก ในดงไม้พลันบังเกิดเสียงพินดังลอดออกมา
เสียงพินติดบรรเลงในท่วงทำนองอันไพเราะเสนาะโสต เต็มไปด้วยความ
ปิติมหัศจรรย์

อัยกาหลับกำมือแนบแน่น

ในยามนั้น บนเส้นทางพลันปรากฏม้าเร็วสิบเอ็ดตัวควบขับมา คน
บนหลังม้าสวมชุดรัดกุม ท่วงท่าดูร้ายเยี่ยมหาญ แต่ละคนสะพายดาบใหญ่
ที่กลางหลัง ผ้าสีแดงที่ผูกบนด้ามดาบพัดพลิวตามลม

ม้าเร็วโถมทะยานเข้าดงไม้ คนบนหลังม้าพลิกตัวลงมา แต่ละคนมี
อิริยาบถอันปราดเปรียว

ในยุทธจักรมียอดฝีมือที่แท้จริงไม่มากนัก ผู้คนสิบเอ็ดคนนี้ดูไป
ล้วนเป็นยอดฝีมือ

ผู้ที่มีอิริยาบถรวดเร็วที่สุดเป็นชายฉกรรจ์แขนเดียวผู้หนึ่ง เขาพอ
โถมเข้าดงไม้ ก็ทวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า “พวกเจ้ามอบชีวิตมา”

เสียงพินในดงไม้ยังไม่หยุดชะงัก ฟังดูยังไพเราะเสนาะโสต บันดาลให้ผู้คน
บังเกิดความปิติยินดี

ชายฉกรรจ์ทั้งสิบเอ็ดคนโถมเข้าไปแล้ว

อีกากล่าวว่า “คนเหล่านี้ ไซ้มาจากภูเขาไฟภูเขาหรือไม?”

อ๊ับซาส่งเสียงดังอึมม อี้กากล่าวสืบต่อ “ดาบใหญ่แห่งไฟภูเขา มี
ขวัญกล้ำจริง ๆ”

อ๊ับซาส่งเสียงดังอึมมอีกครา อี้กากล่าวถามว่า “ท่านเห็นว่าพวก
มันมาทำอะไร?”

อ๊ับซาตอบว่า “มาหาที่ตาย”

เพิ่งขาดคำ ในดงไม้ปรากฏคนผู้หนึ่งลอยลิวออกมา ร่วงพาดกับ
พื้นอย่างหนักหน่วง พอร่วงพาดลงก็ไม่ไหวดิ้งอีก กระทั่งรำร้องยังไม่อาจ
รำร้องออกมา

คนผู้นี้คือชายฉกรรจ์แขนเดียวที่เหยียดมหาญุร้ายที่สุดนั้น

เสียงพิณอันไพเราะยังดังไม่หยุดยั้ง

แต่ในดงไม้ปรากฏผู้คนลอยลิวออกมาไม่ขาดสาย คนแล้วคนเล่า
รวมทั้งสิ้นสิบเอ็ดคน

ผู้คนที่สิบเอ็ดคนพอลอยลิวออกมาก็ร่วงพาดกับพื้น กระทั่งไหวดิ้ง
ยังไม่ไหวดิ้ง

พวกเขาโถมเข้าไปด้วยความรวดเร็ว ขณะที่ลอยลิวออกมายัง
รวดเร็วยิ่งกว่า

อีกากล่าวเสียงเย็นชาว่า “พวกมันมาหาที่ตายจริงๆ”

อ๊ับซากล่าวว่า “ผู้ที่รู้ตมาหาที่ตายคล้ายไม่เพียงพวกมันเท่านั้น”

อีกากล่าวว่า “ยังมีเรา”

อ๊ับซากล่าวว่า “ตอนนี้ยังไม่ถึงรอบของท่าน”

อีกาไม่ได้ถามต่อ

ทั้งนี้เพราะเขาเห็นผู้คนที่สองคนเดินมาตามเส้นทาง เป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง
และเด็กชายคนหนึ่ง

ผู้ใหญ่มีอายุไม่มาก ประมาณสามสิบปี ทั้งยังเป็นสตรีนางหนึ่ง

เป็นสตรีที่ดูไปอ่อนแอยิ่ง หมุดจงดงงามยิ่ง บนใบหน้าแฝงแว
เศร้าเสียใจอย่างบอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

เด็กชายยังอายุน้อยกว่าเด็กชายที่ออกมาผูกสายรัดแพร่นั้น ตากลม
โตกลิ้งกลอกอยู่ตลอดเวลา

ไม่ว่าผู้ใดล้วงดูออกกว่านี้เป็นเด็กชายที่เฉลียวฉลาดยิ่ง ทั้งเฉลียวฉลาด
ทั้งน่ารักน่าเอ็นดู

แต่ว่าสิ่งที่มีนัยกระทำคล้ายไม่ฉลาดอย่างยิ่ง

ผู้ใหญ่และเด็กคู่นี้เดินไปยังดงไม้

แม้แต่อกยังไม่อาจหักใจหนวดทั้งสองไปหาที่ตาย ตระเตรียมแสดง
ตนออกไปชัดขวาง

ผู้ใหญ่และเด็กทั้งสองเหลือบแลเห็นสายรัดแพรสีแดงที่ผูกบนกิ่งไม้
สตรีนางนั้นพลันกล่าวว่า “แก้ออกมา”

เด็กชายนั้นเขย่งปลายเท้าแก้สายรัดแพรสีแดงออกมา ทั้งยังล้วง
สายรัดแพรสีเขี้ยวมรกตเส้นหนึ่งผูกแทนที่ และขมวดเป็นเงื่อนปมเช่นกัน

จากนั้นทั้งสองเดินช้าๆ เข้าดงไม้ไป

ผู้ใหญ่และเด็กทั้งสองคล้ายไม่เห็นซากศพบนพื้น และไม่พบเห็นอ้อ
จับซากับอ้อกา

อ้อกาความจริงตระเตรียมแสดงตนออกไปชัดขวาง แต่ไม่ทราบ
เพราะเหตุใดพลันเปลี่ยนความตั้งใจ

อ้อจับชายังไม่ขยับเคลื่อนไหว

แต่ว่าในดวงตาอ้อกาและอ้อจับชา ล้วนทอแววประหลาดพิกลชนิดหนึ่ง
ยามนั้น เสียงพิณในดงไม้พลันชะงักขาดหาย

ลมพัดไปไม้ไหว แสงอาทิตย์ลู่ปล้ำสุธา

เสียงพิณพอชะงักขาดหาย ผ่านไปเนิ่นนาน ในดงไม้ยังปราศจาก
ลุ่มเสียงสำเนียงใด

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าภายในเกิดเรื่องราวใด

คนของตระกูลไทย

คนที่ดีดพิณเป็นใคร?

เหตุใดเสียงพิณจึงชงักขาดหาย?

สตรีและเด็กชายนั้นจะถูกจับโยนออกมา เช่นเดียวกับขบวนดาบใหญ่แห่งไหนเกี่ยวหรือไม่?

เรื่องเหล่านี้ไม่ว่าผู้ใดก็ต้องการทราบ อีกากับอ้อจับซาก็ไม่มีข้อยกเว้น ดังนั้นทั้งสองไม่จากไป แม้แต่คนขับรถเปล่าที่ตามหลัง ก็เบิกตา
รอดูเรื่องสนุกสนาน

ไม่มีเรื่องสนุกสนาน

ไม่มีผู้ใดถูกจับโยนออกมา

ทั้งหมดเพียงได้ยินเสียงพิณเหี้ยมย่ำลงบนใบไม้แห้ง เสียงผีเท้า
แผ่วเบา ยิ่ง เชื่องช้ายิ่ง

ผู้ที่เดินนำหน้าเป็นเด็กชายที่ผูกสายรัดแพรสีแดงผืนแรกกับกิ่งไม้
ผู้คนสองคนติดตามอยู่ด้านหลังมัน ประกอบด้วยหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี
คล้ายเป็นสามีภรรยาคนหนึ่ง

ทั้งสองมีอายุไม่มากนัก แต่งกายอย่างพิถีพิถัน ท่าทางภูมิฐานยิ่ง
บุรุษสะพายกระบี่ที่หว่างเอว ดูไปหล่อเหลาส่งงาม สตรีมีเพียง
งามเฉิดฉัน ทั้งยังอ่อนโยนนุ่มนวล

หากแม้ทั้งสองเป็นคู่สามีภรรยาจริงๆ นับเป็นคู่ครองที่น่าอิจฉา
เลื่อมใส เพียงแต่ตอนนี้สีหน้าของทั้งสองชาวซีตอยู่บ้าง คล้ายขุ่นข้อง
เคืองใจอยู่บ้าง

ทั้งสองความจริงตระเตรียมขึ้นรถ พอเหลือบแลเห็นอีกากับอ้อจับซา
ที่นอกดงไม้ พลันเปลี่ยนความตั้งใจ

คนทั้งสองสั่งเบาๆ ต่อเด็กชายนั้นหลายคำ เด็กชายนั้นก็วิ่งปราดมา เบิกตากลมโตมองดูอีกากับอ๊ับซ่า กล่าวว่่า “พวกท่านมานานแล้วหรือไม่ว่่า?”

อ๊ับซ่าผงกศีรษะรับ เด็กชายนั้นถามอีกว่่า “พวกท่านล้วนเห็น เหตุการณ์เมื่อครู่แล้ว?”

อีกาผงกศีรษะรับ เด็กชายนั้นกล่าวถามว่่า “พวกท่านทราบหรือไม่ว่่า พวกเรามาจากที่ใด?”

อ๊ับซ่าตอบว่่า “มาจากแอ้วฮั่วซัวจิ่ง (หมู่บ้านแซ้วฮั่ว) หุบเขา อั้งฮุ้นก๊ก (หุบเขาเมฆแดง) เชิงเขาฮั่วยเอี่ยมซัว (ภูเขาเปลวอัคคี)”

เด็กชายนั้นทอดถอนใจกล่าวว่่า “ท่านกลับทราบเรื่องไม่น้อย”

ลุ่มเสียงของมันแม้ยังเป็นเด็กชาย คำพูดคำจากกลับคล้ายเป็นผู้ใหญ่ เต็มตัว

อ๊ับซ่าถามว่่า “เจ้าเรียกว่าอะไร?”

เด็กชายนั้นบ่นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่่า “ท่านมิต้องถามชื่อของเรา เราก้ไม่ได้มาผูกสัมพันธ์ไมตรีกับพวกท่าน”

อีกาถามว่่า “อย่างนั้นท่านมาทำอะไร?”

เด็กชายนั้นกล่าวว่่า “กงจ้อ (คุณชาย) พวกเราคิดทวงถามสิ่งของ จากพวกท่านสามอย่าง...คนละสามอย่าง”

อีกาถามว่่า “สามอย่างใด?”

เด็กชายนั้นกล่าวว่่า “ลั่นข้างหนึ่ง ลูกตาสองข้าง”

อ๊ับซ่าหัวร่อแล้ว

อีกาก้หัวร่อแล้ว

ทั้งสองพลันลงมือโดยพร้อมเพรียง คนหนึ่งคว้่าจับแขน คนหนึ่ง ตะปบคว้่าขา พร้อมกับตวาดเบาๆ ว่่า “เด็กน้อยบินเถอะ”

เด็กชายนั้นบินคว้างขึ้นไป คล้ายหินกระสุนถูกยิงขึ้นฟ้าดังหวีดใหญ่ กงจ้อนั้นยืนมือไพล่หลัง คล้ายกับมองไม่เห็น แต่ภรรยาของเขา กลับขมวดคิ้วเข้าหากัน

ยามนั้นเด็กชายค่อยตกวบลงมา

อีกากับอ๊ับซา ลงมืออีกครา แยกย้ายกันรับร่างเด็กชายไว้ วางคนลงกับพื้นเบาๆ

เด็กชายนั้นแตกตื่นจนเบิกตาก้าง เป้ากางเกงเปียกชุ่มไปแล้ว

อ๊ับซา ยิ้มพลงตบไหล่มัน กล่าวว่ “ไม่เป็นไร เราเมื่อวัยเด็กมักถูกผู้คนจับโยนขึ้นไปเช่นนี้”

อีกากล่าวเสริมว่า “วิธีนี้สามารถเสริมสร้างกำลังขวัญ”

เด็กชายนั้นเหลือกตาขึ้น ตระเตรียมหลบหน้าไป อ๊ับซาพลันกล่าวว่า “สิ่งที่ท่านเตรียมทวงถามไป ยังไม่ได้ทวงถาม จะกลับไปรายงานอย่างไร?”

เด็กชายนั้นตะกุกตะกักคำ “ข้าพเจ้า...”

อ๊ับซากล่าวว่า “เราสามารถสอนท่านวิธีหนึ่ง”

เด็กชายนั้นนั่งรับฟัง อ๊ับซากล่าวสืบท่อ “กงจ้อของพวกท่านเป็นแฮ้ไฮ้วกงจ้อ (คุณชายแฮ้ไฮ้ว) หรือไม่?”

เด็กชายนั้นผงกศีรษะรับ อ๊ับซาจึงกล่าว “มันเป็นคนใช้เจ้ามาทวงถามหรือไม่?”

เด็กชายนั้นผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง อ๊ับซากล่าวว่า “อย่างนั้นเจ้ากลับไปถามมันว่า เมื่อมันต้องการสิ่งของสามอย่างนี้ เหตุใดไม่มาทวงถามเอง?”

เด็กชายนั้นหยุดการผงกศีรษะ สะบัดหน้าวิ่งกลับไป

แฮ้ไฮ้วกงจ้อนั้นยังมีสีหน้าเฉยเมยไร้ความรู้สึก ภรรยาของมันกลับเดินเข้ามา

ท่าเดินของนางสวยงามและสูงสง่า สุ่มเสียงก็ไพเราะน่าฟัง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เราเรียกว่าซิดอั้ง คนที่ยืนอยู่ทางด้านนั้นเป็นสามีเราแฮ้ไฮ้วแซ”

อ๊ับซากล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ที่แท้เป็นนายเล็กแห่งหุบเขาเมฆแดง”

ซิดอั้งกล่าวว่าสืบท่อ “ท่านทั้งสองเมื่อได้ยินชื่อของเขา ย่อมทราบว่าเขาเป็นคนเยี่ยงไร”

อ๊ับซากล่าวว่า “เราไม่ทราบ”

ซิดอั้งกล่าวว่า “เขาเป็นอัจริยบุรุษ มิเพียงเป็รื่องปราดทั้งบุนและบู

ความสูงส่งของเพลงกระบี่ น้อยคนที่ทัดเทียบเปรียบติด”

สตรีทั้งหลายต่อให้นิยมเลื่อมใสสามีของตัวเอง ก็น้อยครั้งจะกล่าวคำยกย่องต่อหน้าผู้อื่นเช่นนี้ ต่อให้ชมเชยอยู่หลายคำ ก็ต้องหน้าแดงอยู่บ้าง แต่ว่านางไม่หน้าแดงแม้แต่น้อย ทั้งไม่มีท่าทีตะขิดตะขวงใจ ในดวงตาคู้งามเต็มไปด้วยความรักและเทิดทูนต่อสามีของนาง

อัจฉาลออบทออดถอนใจ...สามารถครอบครองสตรีเช่นนี้นางหนึ่ง นับเป็นบุญวาสนาจริงๆ

ชิวคองนั่งกล่าวอีกว่า “บุคคลเช่นเขาผู้นี้ ท่านทั้งสองย่อมไม่ต่อสู้กับเขา”

อัจฉาไม่กล่าวอะไร เพียงส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ชิวคองจึงกล่าว “ทั้งนี้เพราะเขามีเพียงมีชาติตระกูลอันยิ่งใหญ่ ตัวเองก็เกริกไกรถึงเพียงนั้น ท่านทั้งสองต่อสู้กับเขา ไยมิใช่เฉกเช่นไขไก่กระทบหิน เราขอเตือนว่า ท่านทั้งสองยังคง...”

อัจฉากล่าวเสริมว่า “ยังคงตัดสินออกมา คิวักดวงตาทั้งสองข้างมอบต่อมันแต่โดยดี?”

ชิวคองทออดถอนใจกล่าวว่า “สภาพเช่นนั้นแม้ไม่สะดวกอยู่บ้าง อย่างน้อยยังดีกว่าจบสิ้นชีวิตไป”

อัจฉาหัวเราะอีกครา พลันถามว่า “กงจ้อผู้ปราดเปรี๊ยะทั้งบุ๋นและบู๊ของท่านผู้นี้ คงไม่ได้เป็นไ้กระมัง?”

ชิวคองตอบว่า “ย่อมไม่”

อัจฉากล่าวว่า “อย่างนั้นมันไยไม่มากแล้วคำพูดเหล่านี้ด้วยตัวเอง?”

อีกากล่าวเสริมว่า “ต่อให้มันเป็นไ้ สมควรมีรุกัน ไยไม่ผายลมเหล่านี้ออกมาเอง?”

แฮ่ฮั่วแซ่ที่ห่างไปหน้าแปรเปลี่ยนในบัดดล

อัจฉากล่าวว่า “มันเมื่อไม่เข้ามา หรือพวกเราไม่สามารถเข้าไป?”

อีกาตอบว่า “สามารถ”

อัจฉาถามว่า “เป็นท่านไปหรือว่าเราไป?”

อีกาตอบว่า “ท่าน”

อ๊ฉบซาจิงกล่าว “ฟังว่ากระบี่พันอสรพิษตัดบัวเหลือเยื่อใย ฝนดาราพราวพรายของมัน มิเพียงเป็นกระบี่ที่ดี ทั้งยังเป็นกระบี่ประหลาดเล่มหนึ่ง”

อิกาส่งเสียงดั่งอิมม์ อ๊ฉบซาถามว่า “หากมันตายแล้ว กระบี่ของมันสมควรเป็นของผู้ใด?”

อิกาทอบว่า “ของท่าน”

อ๊ฉบซากล่าวถามว่า “ท่านไม่ต้องการกระบี่เล่มนั้น?”

อิกาทอบว่าต้องการ อ๊ฉบซาซักถามว่า “อย่างนั้นท่านโยไม่ชิงลงมือ”

อิกาทอบว่า “เนื่องเพราะเราคร้านที่จะประมือกับลูกเต่าเช่นนี้ เราพอเห็นมันก็นึกถึงภัย”

ไม่ทันขาดคำ ที่เบื้องหน้าปรากฏเงาคนถลันวูบหนึ่ง แเฮ้ไ้วแซสะอึกถึงเบื้องหน้าของอิกา กล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า “แต่ว่าเราคิดเสาะหาเจ้า”

อิกากล่าวว่า “อย่างนั้นชักกระบี่ของท่านออกมา”

แเฮ้ไ้วแซชักกระบี่จากฝัก

เป็นกระบี่พันอสรพิษตัดบัวเหลือเยื่อใย ฝนดาราพราวพราย

นี่เป็นกระบี่ประหลาดเล่มหนึ่งจริง ๆ

มันพอขยับข้อมือ กระบี่เล่มหนึ่งคล้ายกลับกลายเป็นงูเงินนับร้อยพันตัว กลับกลายเป็นฝนดาราเต็มท้องฟ้า

กระบี่เล่มนี้คล้ายแตกสลายเป็นชั้นเล็กชั้นน้อย แต่ละชั้นมุ่งใส่จุดสำคัญของผู้คน

จุดสำคัญของอิกา

อิกาคิดโยยบิน กลับบินไม่ขึ้น ดังนั้นหมุนตัวรอบหนึ่ง ประกายกระบี่สายหนึ่งเหินบินออกไป คุ่มครองรอบกายเอาไว้

ไต้ยีนเสียงแกร๊ก เศษกระบี่นับร้อยนับพันชั้นพลันรวมตัวกัน ทางปราดใส่ลำคอของอิกา

กระบี่เล่มนี้กลับติดตั้งกลไกขดลวดอันแยบคาย สามารถแยกออก

และรวมตัวกัน เมื่อรวมตัวเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง พอแยกออกกลายเป็นอาวุธลับห้าหนึ่ง โดยใช้เส้นใยสีเงินผูกเชื่อมโยงกันไว้

พอดีกระตูกดึงเส้นใยเงิน สะกิดถูกกลไกขดลวด เศษชิ้นส่วนก็รวมเป็นกระบี่เล่มหนึ่ง

อ๊ับซาชมดูจนทอดถอนใจกล่าวว่า “การต่อสู้อบนี้สมควรยกให้แก่เรา เราต้องการกระบี่เล่มนี้เช่นกัน”

ทันใด เสียงดิงดิงดังติดต่อกัน คล้ายสายฝนซัดใส่หน้าต่าง ประจุกไข่มุกร่วงลงบนจานหยก

พริบตานั่นอีกาโถมแทงออกสี่สิบเก้ากระบี่ ทุกกระบี่ล้วนแทงถูกเศษกระบี่ของกระบี่พันอสรพิษ

กระบี่พันอสรพิษอ่อนนิ่มลง คล้ายสายใยสีเงินเส้นหนึ่ง กระบี่ของอีกากลับมันใสเปลวแสงไว้

แฮ้ไข้วแซหน้าแปรเปลี่ยนไป หมุนคว้างลอยตัวขึ้น พร้อมกับการหมุนตัว ตัวแส้หลุดพ้นจากการถูกพิ้วพัน เสียงแกร๊กอีกครา เมื่อรวมเป็นกระบี่อีกเล่มหนึ่ง

อ๊ับซาซิงกล่าวว่า “การต่อสู้อบนี้ถือว่าไม่ปรากฏผลแพ้ชนะตอนนี้เราถึงรอบของเราแล้ว”

แฮ้ไข้วแซแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา กวาดตามองรอบข้าง สีหน้าแปรเปลี่ยนอีกครา แปรเปลี่ยนเป็นปั่นยากกว่าเมื่อครู่อีก

มันพลันพบว่า ในบริเวณขาดคนผู้หนึ่ง

เด็กชายนั้นนอนราบกับพื้น คล้ายถูกจี้สกัดจุดไว้ ซิคอนั่งกลับอันตรธานไป

แฮ้ไข้วแซตัวเต้าตะเคลายจุดให้แก่มัน ถามเสียงเกรี้ยวกราดว่า “เป็นผู้ใดลงมือ?”

เด็กชายนั้นกล่าวด้วยใบหน้าขาวซีดว่า “เป็น...เป็น**ฮูหยิน** (คำเรียกรรรยาผู้อื่น)”

แฮ้ไข้วแซถามอีกว่า “ฮูหยินเล่า?”

เด็กขายนั่นตอบว่า “สูญหายไปแล้ว”

เด็กขายนั่นนั่งร้องไห้กับพื้น แอ้ไ้ว้แซ่ไล่ติดตามภรรยาไป อี้จับซากับอีกาล้วนไม้ขัดขวาง

ภรรยาของคนผู้หนึ่งพลันหนีหน้าไป จิตใจของคนผู้นั้นมีรสชาติอย่างไร นับเป็นที่คาดคำนวณได้

แต่อี้จับซากับอีกาคาดฝันไม่ถึงว่า สตรีที่สุภาพอ่อนโยน นียมยกย่องสามีตัวเองถึงเพียงนั้น จะฉวยโอกาสที่สามีตัวเองต่อสู้เสี่ยงชีวิตผู้คน ซิงหนีหน้าไป

พวกเขาความจริงเป็นคู่สร้างคู่สมที่สวรรค์เสกสรร แม้กระทั่งอี้จับซา ยังนึกอิจฉาเลื่อมใส

นางไฉนหนีหน้าไป?

อี้จับซาพลันบังเกิดความเศร้าเสียใจ แต่มิใช่เพราะตัวเอง ยังมีไ้เพราะสืบเนื่องจากนายเล็กตระกูลแอ้ไ้ว้ผู้นั้น

เขาเศร้าเสียใจในตัวผู้คน

ในมนุษยชาติ

...มีผู้ใดทราบว่ในมนุษยชาติไม่ทราบมีเรื่องราวที่ไม่สมปรารถนา ไม่สุขสมหวัง ไม่เบิกบานหรูหรา ชุกช่อนอยู่ในความสมปรารถนา ความสุขสมหวัง และความเบิกบานรรรษามากน้อยเท่าใด?

เด็กขายนั่นนั่งร้องไห้กับพื้นจากไปแล้ว แต่เด็กชายที่อายุน้อยกว่าอีกคนหนึ่ง กลับวิ่งออกมาอย่างยิ้มแย้ม

มันวิ่งไม่เร็วนัก แต่ชั่วพริบตาก็มาถึงเบื้องหน้าอี้จับซากับอีกา

มันอย่างมากมีอายุเจ็ดแปดขวบ

เด็กชายอายุเจ็ดแปดขวบผู้หนึ่ง กลับมีวิชาตัวเบาเช่นนี้ นับเป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ

แต่อี้จับซากับอีกามีอาจไม่เชื่อ ทั้งนี้เพราะนี่เป็นสิ่งที่พวกเขาเห็นกับตา

เด็กชายนั้นยิ้มให้แกทั้งสอง ยิ้มอย่างน่ารักนัก

อีกาความจริงไม่ชมชอบเด็กน้อย

เขาเห็นว่าเด็กน้อยเฉกเช่นแมวน้อยสุนัขตัวน้อย ลูกผู้ชายใดพอ
เหลือบแลเห็น สมควรหลบลิ้นหนีไปให้ไกล

ครครครั้งนี้อีกากลับไม่จากไป ทั้งยังถามว่า “เจ้าเรียกว่าอะไร?”

เด็กชายนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าเรียกว่าเขี้ยวทอเอี่ยม (น่าซึ้งน้อย)”

อีกากล่าวว่า “เจ้าไม่น่าซึ้งแม้แต่น้อย ไฉนเรียกว่าน่าซึ้งน้อย?”

เด็กชายที่เรียกว่าน่าซึ้งน้อยยกกล่าวว่า “ท่านเป็นคนซัดๆ ไฉนเรียก
ว่าอีกา?”

อีกาคิดหัวร่อ กลับหัวร่อไม่ออก

อีกาโยมิใช่เป็นสิ่งที่ทุกคนล้วนรังเกียจเดียดฉันท์?

ในโลกนี้มีคนที่ชมชอบรับฟังความจริงสักกี่คน?

อัจฉิชาอดถามมิได้ว่า “เจ้าทราบว่ามันเรียกว่าอีกา?”

น่าซึ้งน้อยยกกล่าวว่า “วาจาไร้สาระ”

อัจฉิชาถามคำถามที่ไร้สาระจริงๆ หากน่าซึ้งน้อยไม่ทราบว่ามัน
เรียกว่าอีกา ไฉนเรียกหามันเป็นอีกา?”

น่าซึ้งน้อยยกกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิเพียงทราบว่ามันเรียกว่าอีกา ยัง
ทราบว่าท่านเรียกว่าอัจฉิชา ทั้งนี้เพราะกาลก่อนมีคนผู้หนึ่งเรียกว่าอัจฉิ
และมีคนเรียกว่าอัจฉิหงว* ท่านเห็นว่าตัวเองเหนือล้ำกว่าพวกมันทั้งสองรวม
กัน จึงเรียกตัวเองว่าอัจฉิชา (สิบสามแซ่อัจฉิ)”

อัจฉิชารับฟังจนตะลึงลาน

นี่ความจริงเป็นจิตเจตนาของมัน และเป็นความลับส่วนตัวของมัน
น่าซึ้งน้อยผู้นี้ทราบได้อย่างไร?

น่าซึ้งน้อยยกกล่าวว่า “ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านจัดอยู่อันดับ
ที่เท่าใด เรื่องเหล่านี้เพียงทราบจากเจ้เจ้ (พี่สาว) ของข้าพเจ้า”

นี่นับเป็นที่เหนือความคาดหมายของผู้คนอีก สตรีที่เดินเข้าดงไม้ไป

* อัจฉิเป็นตัวละครหนึ่งในวีรบุรุษสำราญ อัจฉิเป็นแซ่ ฉิกแปลว่าเจ็ด โหงวแปลว่าห้า

พร้อมกับนำชั่งน้อย ตูไปคล้ายกับเป็นมารดาของมัน

อ๊ับซากล่าวว่า “เจ้เจ้ของเจ้ามีชื่อหรือไม่?”

นำชั่งน้อยตอบว่า “ย่อมมี”

อ๊ับซาชักถามว่า “นางเรียกว่าอะไร?”

นำชั่งน้อยย้อนถามว่า “ท่านเป็นไบบ้างหรือไม่?”

อ๊ับซาสันตึรชะ นำชั่งน้อยถามสืบต่อ “ท่านมีเท้าหรือไม่?”

อ๊ับซาก็มึรชะ คล้ายต้องการพิสูจน์ยืนยันว่าตัวเองมีเท้าหรือไม่

นำชั่งน้อยกล่าวว่า “ท่านเมื่อมีเท้า และไม่ได้เป็นไบบ้าง ไฉนไม่ไปถามนางเอง?”

อ๊ับซายิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า “เนื่องเพราะเรายังไม่ได้ตอบด ดั้งนั้นยังมองเห็น”

นำชั่งน้อยถามว่า “มองเห็นอะไร?”

อ๊ับซาชี้มือไปยังสายรัดแพรสีเขียวที่ผูกบนกิ้งไม้ กล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าผูกเงื่อนนี้เอาไว้ เจ้าย่อมเข้าใจความหมายของมันดี”

นำชั่งน้อยกล่าวว่า “นี่หมายความว่า พื้นที่นี้เป็นของพวกเรา คนที่ไม่ได้เป็นไบบ้าง มาตราว่าบุกรุกเข้าไปจะกลายเป็นไบบ้าง คนที่มีเท้าบุกรุกเข้าไปจะกลายเป็นไม่มีเท้า”

อ๊ับซาไม่ได้โต้เถียง และไม่คิดโต้เถียง

นี่เป็นกฎเกณฑ์ของสี่ตระกูลใหญ่ของบู๊ลิ้ม เป็นที่ยอมรับของชนชาวบู๊ลิ้ม

หากมันไม่มีความแค่นั่นยิ่งใหญ่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดทำลายกฎเกณฑ์ข้อนี้

ผู้ที่ออกท่องวงนักษัตร จะมากจะน้อยสมควรเคารพกฎเกณฑ์ของยุทธจักร

แม้แต่อ๊ับซาก็ไม่มีข้อยกเว้น

นำชั่งน้อยกล่าวว่า “น่าเสียดายที่ท่านเข้าใจทุกเรื่องราว แต่ไม่เข้าใจเรื่องหนึ่ง”

อ๊ับซาส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม น่าซ้งน้อยกล่าวว่า “ตอนนี้ท่านไม่เข้าไปก็ทำไม่ได้”

อ๊ับซาถามว่า “เพราะเหตุใด?”

น่าซ้งน้อยกล่าวว่า “เนื่องเพราะตอนนี้เจ้าข้าพเจ้าใช้ให้ข้าพเจ้ามาตามตัวท่านเข้าไป”

ในดงไม้สงบสันติ แม้แต่เสียงผีเท่าที่เหยียบย่างลงบนใบไม้แห้ง สัมเสียงที่ดังก็นุ่มนวลนัก

เมื่อเดินถึงส่วนลึกของดงไม้ สิ้นคราฤดูสุรทยังเข้มข้นกว่าเดิม

อีกาไม่ได้ติดตามเข้ามา เนื่องเพราะน่าซ้งน้อยบอกว่า “เจ้าข้าพเจ้าเพียงต้องการพบมันคนเดียว”

นางโจนต้องการพบอ๊ับซา ทั้งยังพบกันสองต่อสอง

อ๊ับซาขบคิดไม่เข้าใจ และไม่จำเป็นต้องขบคิดต่อไป

อ๊ับซาเห็นนางแล้ว

ที่ได้ต้นไม้โบราณ ซึ่งใบไม้เหลืองซีดปูไว้ด้วยเสื่อผืนหนึ่ง บนเสื่อจัดวางพิณตัวหนึ่ง กายานกระถางหนึ่ง และสุราป้านหนึ่ง

นี่แสดงว่าเป็นแฮฮั่วแซทังเอาไว้ ตอนที่มันจากไป เป็นการจากไปอย่างรีบร้อน

...หรือว่าถูกขับไล่ไป ถูกสตรีที่หม่นหมอง ซึ่งนั่งอยู่ใต้ต้นไม้แห่งนี้ขับไล่ไป?

นางดูไปมิเพียงหม่นหมอง ทั้งยังเปราะบาง คล้ายไม่อาจทนรับความกระทบกระเทือนแม้สักน้อยนิดได้

อ๊ับซาเดินเข้าไป เดินอย่างแผ่วเบา คล้ายกลัวว่าจะสร้างความตื่นตระหนกแก่นาง

แต่นางกลับเงยหน้าขึ้น ใช้ดวงตาที่สุกใสดูจน้ำค้างกลางหาวมองดูเขากล่าวว่า “ท่านคืออ๊ับซาคร่าชีวิต?”

อ๊ับซาผงกศีรษะย้อนถามว่า “โกวเนี้ยมาจากยอดเขาเมฆมรกต?”

เขาจดจำสายรัดแพรสีเขียวมรกตที่เบี่ยงนอกออก นั้นเป็นสัญลักษณ์
ของทะเลสาบวารีเขียวยอดเขาเมฆมรกต

คิดไม่ถึงนางกลับสิ้นศรัทธา

อ้อจับซาคาคิดไม่ถึงจริงๆ เมื่อไม่ใช่คนของยอดเขาเมฆมรกต
ไฉนกล้าใช้สัญลักษณ์ของยอดเขาเมฆมรกต?

นางกล่าวด้วยส้อมเสียงนุ่มนวลว่า “ข้าพเจ้าเรียกว่าม่อยั้งชีวชีว มาจาก
ซิกแซตัง (หนองเจ็ดดาว) แดนกังหนำ”

อ้อจับซาบังเกิดความตื่นตระหนกกว่าเดิม

หนองเจ็ดดาวแดนกังหนำก็เป็นหนึ่งในสี่ตระกูลใหญ่ของบูลิ้ม

ม่อยั้งชีวชีวมีเพียงเป็นหญิงงามที่มีชื่อในวงนักร้อง ทั้งยังได้ชื่อว่า
เป็นธิดาตัญญู

เพื่อดูแลบิดามารดาที่ป่วยออดๆ แอดๆ นางปฏิบัติการทำงาน
นับครั้งไม่ถ้วน และยอมเสียสละความสุขในวัยสาวอันล้ำค่า

ตอนนี้นางไฉนปรากฏขึ้นในที่นี้ หรือว่าประมุขหนองเจ็ดดาว ฉายา
กังหนำได้เสียบ (ผู้กล้าหาญแดนกังหนำ) ม่อยั้งเจี๋ยวายชนม์แล้ว?

ชื่อเสียงของหนองเจ็ดดาวแดนกังหนำหาเป็นรองยอดเขาเมฆมรกต
ไม่ นางไฉนขโมยใช้สัญลักษณ์ของผู้อื่น?

ม่อยั้งชีวชีวคล้ายดูออกว่าอ้อจับซาคิดอะไรปล้นกล่าวว่า “บิดาข้าพเจ้า
ยังไม่ตาย ท่านผู้เฒ่าแม่ป่วยออดๆ แอดๆ แต่ในเวลาสามปีห้าปียังไม่ตาย”

อ้อจับซาระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า “หวังว่าเขามีสุขภาพ
แข็งแรง มีอายุยืนอีกหลายปี”

นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของเขา ผู้กล้าหาญแดนกังหนำม่อยั้งเจี๋ยเป็น
บุคคลอันเที่ยงธรรม ในวงนักร้องมีบุคคลเช่นนี้ไม่มากนัก

ม่อยั้งชีวชีวกล่าวว่า “การออกมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ เป็นการแอบ
หนีออกมา โดยที่ท่านผู้เฒ่าหาทราบเรื่องไม่”

อ้อจับซาคิดถามว่า “เพราะเหตุใด?” แต่ยังไม่ทันถาม ม่อยั้งชีวชีวก
กล่าวสืบท่อ “เนื่องเพราะข้าพเจ้าคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง”

ในดวงตาอันหม่นหมองของนาง พลันทอแววคับแค้นและเศร้าโศกชนิดหนึ่ง นางคงแค้นคนผู้นี้จนจับใจ...คนผู้นี้ที่แท้เป็นใคร?

อ้อจับขาไม่กล้าถาม และไม่คิดถาม เขาไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของสี่ตระกูลใหญ่

ม่อย้งชีวิทออดสายตาไปยังที่ไกลตา คนก็คล้ายไปถึงที่ไกลตาผ่านไปเนิ่นนาน ค่อยกล่าวสืบท่ออย่างแซมซั่วว่า “พวกท่านคงทราบข่าวข้าพเจ้าเป็นธิดากตัญญูนางหนึ่ง”

อ้อจับขายอมรับ ม่อย้งชีวิทกล่าวว่า “เจ็ดปีมานี้ ข้าพเจ้าปฏิเสธคนที่มาสู่ขอรวมสี่สิบสามราย”

ผู้ที่มีคุณสมบัติไปสู่ขอนางต่อตระกูลม่อย้ง ย่อมต้องเป็นบุตรหลานตระกูลใหญ่ในบู๊ลิ้ม

ม่อย้งชีวิทถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าเ็นตอบปฏิเสธพวกเขา?”

อ้อจับขาตอบว่า “เพราะท่านไม่อาจหักใจไปจากบิดาท่าน”

ม่อย้งชีวิทกล่าวว่า “ท่านผิดแล้ว”

อ้อจับขาสงเสียดังอ้อเป็นเชิงถาม ม่อย้งชีวิทกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามิใช่ธิดากตัญญูดังที่ผู้อื่นเข้าใจ ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า...”

นางพลันกำมือตัวเองแนบแน่น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเพียงเป็นคนหลอกลวง มิเพียงหลอกผู้อื่น ทั้งยังหลอกตัวเอง”

อ้อจับขาตะลึงลานกับที่

เขาไม่กล้ามองดูนางอีก ขอบตาของนางแดงก่ำ น้ำตานางสามารถไหลหลังออกมาได้ทุกเมื่อ เขาไม่ต้องการเห็นสตรีหลังน้ำตา และไม่ต้องการทราบสาเหตุที่สตรีหลังน้ำตา

น่าเสียดายนางพานบอกออกมาว่า “ข้าพเจ้าปฏิเสธคำสู่ขอของผู้อื่นเพียงเพราะข้าพเจ้ารอคอยให้เขามาสู่ขอ”

“เขา” เป็นใคร?

เป็นคนที่นางคิดใคร่ฆ่าหรือไม่?

ในที่สุดน้ำตาของม่อย้งซิวซิวไหลหลังออกมา นางกล่าวว่า “เขา
รับปากข้าพเจ้าว่าจะมาสู่ขอ เขารับปากหลายครั้งครา”

...แต่ว่าเขาไม่ได้มา

...บุรุษที่ไร้น้ำใจผู้หนึ่ง ใช้การแต่งงานเป็นเหยื่อ หลอกหลวงหญิงสาว
ที่มารักนางหนึ่ง

...นี่มิใช่โศกนาฏกรรมจำเพาะของนาง

...นับแต่โบราณกาลมา ไม่ทราบเกิดโศกนาฏกรรมเช่นนี้กี่ครั้งครา
จนบัดนี้ยังเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

อ้อจับซาไม่ได้เศร้าเสียใจแทนนาง

เนื่องเพราะมีแต่โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวเอง จึงเป็นโศกนาฏ
กรรมที่แท้จริง โศกนาฏกรรมของผู้อื่น ยากที่จะสันคลอนบุคคลเช่นอ้อจับซาได้

ม่อย้งซิวซิวกล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้ารู้จักเขาตั้งแต่อายุสิบหกปี เขาให้
ข้าพเจ้ารอคอยเขาถึงเจ็ดปี”

เจ็ดปี...ช่างเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานนัก

จากสิบหกปีถึงยี่สิบสามปี นับเป็นวัยสาวอันสดสวยของสตรีนางหนึ่ง
ในชีวิตของคนผู้หนึ่ง มีช่วงเวลาเจ็ดปีเช่นนี้สักกี่ครั้ง?

อ้อจับซาหลบทอดถอนใจ

...ขณะที่เขาบอกให้ท่านรอคอยเขาเจ็ดปี เขากำลังหลอกหลวงท่านแล้ว

...เขาเข้าใจว่าท่านคงไม่รอนานปานนั้น เข้าใจว่าเจ็ดปีให้หลังท่าน
คงลืมเลือนเขาแต่แรก

อ้อจับซาเป็นบุรุษ ย่อมล่วงรู้จิตใจของบุรุษเป็นอย่างดี

แต่อ้อจับซาไม่ได้บอกออกมา เขาดูออกว่าเจ็ดปีอันยาวนานนี้ เป็น
การเคี้ยวกรำที่ปวดร้าว เป็นประสบการณ์อันคับแค้นต่อนางถึงเพียงไหน

ม่อย้งซิวซิวกล่าวว่า “เมื่อครู่ท่านคงเห็นเด็กชายนั้นแล้ว มันมิใช่ตั๊ตตี
(น้องชาย) ของข้าพเจ้า”

อ้อจับซาทวนคำว่า “มิใช่?”

ม่อย้งซิวซิวกล่าวว่า “มันเป็นบุตรชายข้าพเจ้า เป็นบุตรนอกสมรส

ของข้าพเจ้ากับคนผู้นั้น”

อ๊ับซาตะลิ่งลานอีกครา

ตอนนี้อ๊ับซาค่อยเข้าใจว่า นางไฉนรอคอยถึงเจ็ดปี ไฉนแค้นคนผู้นั้นจับใจ ตอนนี้แม้แต่อ๊ับซายังเศร้าเสียใจแทนนาง

มอຍงชีวชีวกกล่าวว่า “ข้าพเจ้าบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน มิใช่ต้องการให้ท่านลำบากใจแทนข้าพเจ้า”

สும்เสียงของนางแปรเปลี่ยนเป็นเอ็นชชา แหวดตาที่หม่นหมองกลับกลายเป็นคมกล้ำราวมีดดาบ นางกล่าวสืบท่อ “ข้าพเจ้าต้องการให้ท่านฆ่าคนผู้หนึ่งให้แก่ข้าพเจ้า”

อ๊ับซาถามว่า “คือคนผู้นั้น?”

มอຍงชีวชีวตอบว่าใช่ อ๊ับซาจึงกล่าว “เราเพียงฆ่าคนสองประเภท”

มอຍงชีวชีวกกล่าวว่า “คือคนที่มีความแค้นกับท่าน?”

อ๊ับซาผงกศีรษะแล้วกล่าว “ยังมีอีกประเภทหนึ่งคือคนที่เราคิดใคร่ฆ่า”

เขากล่าวสืบท่ออย่างเข้มซ้าว่า “ดังนั้นเราหวังให้ท่านเข้าใจเรื่องหนึ่ง”

มอຍงชีวชีวกกล่าวว่า “ท่านบอก”

อ๊ับซากล่าวว่า “หากท่านคิดใคร่ฆ่าคนผู้หนึ่ง ต้องลงมือด้วยตัวเอง เงื่อนปมที่ตัวเองผูกไว้ ต้องลงมือแก้ด้วยตัวเอง”

มอຍงชีวชีวกกล่าวว่า “แต่เราไม่อาจไป”

อ๊ับซาถามว่า “เพราะเหตุใด?”

มอຍงชีวชีวกกล่าวว่า “เพราะ...เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการพบเขาอีก”

อ๊ับซากล่าวถามว่า “เพราะว่าท่านกลัวว่าพอพบหน้าเขา จะไม่อาจหักใจลงมือ?”

มอຍงชีวชีวกกำมือแน่นแนบอีกครา

อ๊ับซาทอดถอนใจกล่าวว่า “เมื่อไม่อาจหักใจ ไฉนต้องฆ่าเขาให้จงได้?”

มอຍงชีวชีวจับจ้องมองอีกฝ่าย พลันกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็ต้องการให้ท่านเข้าใจเรื่องหนึ่ง”

อ๊ับซาให้นางบอกออกมา ม่อยังชีวชีวกกล่าวว่า “ข้าพเจ้าต้องฆ่าคนผู้นี้ มีหน้าซำต้องให้ท่านลงมือ”

อ๊ับซาถามว่า “เพราะเหตุใด?”

ม่อยังชีวชีวกกล่าวว่า “เพราะคนผู้นี้มีชื่อว่าเจี้ยเฮียวฮง”

อ๊ับซาหน้าแปรเปลี่ยนไป ถามโพล่งว่า “เจี้ยเฮียวฮงแห่งทะเลสาบ วารีเขียวเชิงเขาเมฆมรกต?”

ม่อยังชีวชีวตอบว่า “เป็นเขา”

ที่หมู่บ้านซิ่งเกี่ยมซัวจิง (หมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า) ริมทะเลสาบวารีเขียว เชิงเขาเมฆมรกต มีป้ายขวางป้ายหนึ่งประดิษฐานในห้องโถงใหญ่ของหมู่บ้าน บนป้ายขวางจารึกอักษรสีทองห้าตัวว่า “ทีแอ่เตยอิดเกี่ยม (กระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน)”

นี่มิใช่พวกเขายกยอตัวเอง หากแต่เมื่อครั้งกระโน้นมือกระบี่ทั่ว แผ่นดิน เข้าร่วมพิธีวิจารณ์กระบี่บนยอดเขาฮั่วซัว หลังจากนั้นแต่ละคน มอบทองคำหนึ่งตำลึง หลอมเป็นอักษรทองห้าตัวนี้ มอบให้แก่เจี้ยเทียน

เจี้ยเทียนเป็นประมุขหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้ารุ่นที่หนึ่ง

นี่เป็นเรื่องเมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ตอนนี้อักษรทองบนป้ายขวาง แม้ ยังเจิดจ้าเรืองรอง แต่ชื่อเสียงเกียรติภูมิของกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินไม่ ดำรงคงอยู่อีก

เกือบร้อยปีมานี้ วงนักเลงกำเนิดมือกระบี่มากมาย ไม่มีผู้ใดได้รับการยอมรับเป็นกระบี่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดินอีก

ประกายรัศมีของหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้า ก็ค่อยๆ เปลี่ยนจากเรืองรอง เป็นหมองมัวลง จวบกระทั่งถึงรุ่นนี้

เนื่องเพราะหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้ารุ่นนี้ ได้ถือกำเนิดอัศจรรย์บุรุษอัน เลิศล้ำขึ้นคนหนึ่ง

คนผู้นี้โค่นมือกระบี่อันดับหนึ่งของสำนักฮั่วซัว นามฮั่วเง็กคุนพ่าย แพ้ตั้งแต่สิบสามปีก่อน

ตอนนั้นมันมีอายุเพียงสิบเอ็ดปีเท่านั้น

คนผู้นี้คล้ายถือกำเนิดมาพร้อมกับคำประสาทพรของเหล่าทวยเทพในตำได้

มันพอกำเนิดเกิดมา ก็ได้รับความรักเอ็นดูและเกียรตินิยมอย่างสูง โดยที่ไม่เคยมีผู้ใดได้รับมาก่อน

มันเป็นมือกระบี่ที่เด่นล้ำของวงนักเลง และเป็นอัจฉริยชนที่บู๊ลิ้มให้การยอมรับ มันเฉลียวฉลาดหลักแหลม หล่อเหลาส่างงาม ทั้งยังเป็นบุคคลที่สัตย์ซื่อเที่ยงธรรม

ในชีวิตของมัน ยากที่จะค้นหารอยต่างหรือข้อบกพร่องใดๆ ได้

คนผู้นี้คือซาเสียวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) แห่งหมู่บ้านกระบี่เทพเจ้าริมทะเลสาบวารีเขียว

ซาเสียวเอี้ยผู้นี้มีชื่อจริงว่าเจี๋ยเฮี้ยวฮง

ในดงไม้เจียบสงบกว่าเดิม ในอากาศที่เย็นสบายแห่งแล้ง อบอวลด้วยกลิ่นหอมของใบไม้ ซึ่งยังไม่ร่วงหลุดจากกิ่ง

แต่ตัวอัจฉริยคล้ายไม่รู้สึกรู้หา เมื่อได้ยินชื่อเจี๋ยเฮี้ยวฮง ลมหายใจของเขาคล้ายชะงักขาดไป

ผ่านไปเนิ่นนาน อัจฉริยคล้ายระบายนมจากปากเบาๆ กล่าวว่า “เราได้ยินชื่อคนผู้นี้”

มอฮงฮิวฮิวกล่าวว่า “ท่านยอมต้องได้ยิน พวกท่านยังมีกำหนดนัดกับความตาย ไม่พบกันไม่เลิกรา”

อัจฉริยคล้ายตอบว่า “เรานัดหมายว่าจะไปหามันจริงๆ”

มอฮงฮิวฮิวกล่าวว่า “เรื่องทีนัดหมายไว้ ไม่เคยเปลี่ยนแปลงมาก่อน”

อัจฉริยคล้ายตอบว่า “ไม่เคย” มอฮงฮิวฮิวกล่าวสืบท่อ “อย่างนั้นการนัดหมายครั้งนี้ เกรงว่าเป็นการนัดหมายครั้งสุดท้ายของท่าน”

อัจฉริยคล้ายส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม มอฮงฮิวฮิวกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นเพลงกระบี่ของท่าน ท่านยังมีใช้คู่มือของเขา”

อัจฉริยคล้ายยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านเมื่อทราบ ไฉนยังใช้ให้เราไปฆ่ามัน?”

ม่อยั้งชีวชีวกกล่าวว่า “เพราะว่าท่านพบพานข้าพเจ้า”

อี้จ๊ับซากล่าวคำ “ท่าน...” ม่อยั้งชีวชีวกกล่าวว่า “เพลงกระบี่ของเขา หลอมกลืนตามธรรมชาติ แทบหลุดพ้นจากขีดจำกัดของเพลงกระบี่”

อี้จ๊ับซาทอดถอนใจกล่าวว่า “เขาเป็นอัจฉริยบุรุษจริงๆ เราเคยเห็น มั่นลงมือแล้ว”

ม่อยั้งชีวชีวกกล่าวว่า “ท่านยังดูช่องโหว่ในเพลงกระบี่ของเขาออก?”

อี้จ๊ับซากล่าวว่า “เพลงกระบี่ของเขาไม่มีช่องโหว่...ไม่มีเด็ดขาด”

ม่อยั้งชีวชีวเน้นเสียงว่า “มี” อี้จ๊ับซาถามย้ำว่า “มีจริงหรือ?”

ม่อยั้งชีวชีวตอบว่า “มีแน่นอน มีเพียงจุดเดียว”

อี้จ๊ับซาถามว่า “ท่านทราบได้?”

ม่อยั้งชีวชีวตอบว่า “มีแต่ข้าพเจ้าทราบ”

อี้จ๊ับซาตาเป็นประกายในบัดดล

เขาทราบว่านางไม่ได้พูดปด ในโลกหากยังมีคนผู้หนึ่งค้นพบช่องโหว่ ในเพลงกระบี่ของซาเสี่ยวเอี้ย (นายเล็กคนที่สาม) คนผู้นี้ต้องเป็นนาง

เนื่องเพราะเขากับนางเคยครองรักกัน

อย่างน้อยในช่วงเวลาที่เขากับนางให้กำเนิดเด็กชายนั้น หัวใจของ เขากับนางได้หลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกัน มีแต่คนที่ครองรักกับเขา จึงล่วงรู้ความลับของเขา

สำหรับกับมือกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้านคนหนึ่ง ช่องโหว่ในเพลงกระบี่ของ เขา เป็นความลับอันยิ่งใหญ่ของเขา

อี้จ๊ับซามีเพียงแต่ตาเป็นประกาย หัวใจยังเต้นถี่เร็วกว่าเดิม

อี้จ๊ับซาเป็นคนฝึกเพลงกระบี่

เขาทุ่มเทอุทิศชีวิตและความรักชอบของตัวเองให้แก่กระบี่ของเขา จนหมดสิ้น

นี่มิเพียงเป็นการทุ่มเทอุทิศอันยิ่งใหญ่ มิหนำซ้ำยังเป็นการเสียสละ ที่ลำบากยากเข็ญประการหนึ่ง

การเสียสละเช่นนี้ไม่มีสิ่งใดทดแทนได้

ประกายอันเจิดจรัสชั่วพริบตาที่ได้รับชัยชนะ เพียงพอกับการสาดส่องชีวิตของเขา

เป้าหมายแห่งการฝึกเพลงกระบี่ของเขาคือแสวงหาชัยชนะ ไม่ใช่แสวงหาความตาย

หากมันมีโอกาสได้รับชัยชนะ มีผู้ใดยอมละทิ้งไป?

ม่อหย่งชีวจิวมองดูดวงตาที่เป็นประกายของอ้อจ๊ับซา ย่อมดูออกกว่าเขาเริ่มหวั่นไหวใจแล้ว

ดังนั้นนางรีบกล่าวสืบท่อ “ในโลกมีแต่ข้าพเจ้าสามารถช่วยให้ท่านโค่นเขาพ่ายแพ้ และมีแต่ท่านที่สามารถฆ่าเขาให้แก่ข้าพเจ้า”

อ้อจ๊ับซากล่าวว่า “เหตุใดจึงมีแต่เรา?”

ม่อหย่งชีวจิวกล่าวว่า “เพราะว่าในสิบสามกระบี่คร่ำชีวิตของท่าน มีอยู่ตาหนึ่งขอเพียงเพิ่มความเปลี่ยนแปลงสักเล็กน้อย ก็จะจู่โจมสังหารเขาได้”

อ้อจ๊ับซาถามว่า “นั่นเป็นกระบี่ที่เท่าใด?”

ม่อหย่งชีวจิวตอบว่า “กระบี่ที่สิบสี่”

ความจริงเป็นสิบสามกระบี่คร่ำชีวิตชัดๆ ไฉนมีกระบี่ที่สิบสี่?

หากเป็นบุคคลอื่นต้องไม่เข้าใจแน่นอน

แต่ว่าอ้อจ๊ับซาเข้าใจ

ท่าเพลงของสิบสามกระบี่คร่ำชีวิต แม้มีเพียงสิบสามชนิด แต่มีความเปลี่ยนแปลงสิบสี่ประการ

ความเปลี่ยนแปลงนั้นจึงเป็นสุดยอดของกระบวนท่า เป็นวิญญาณของเพลงกระบี่... มาตราว่าวิญญาณเป็นสิ่งที่ไม่เห็น แต่ไม่มีผู้ใดสามารถปฏิเสธการคงอยู่ของมัน

ม่อหย่งชีวจิวพลันลุกขึ้นยืน

นางดูไปยังอ่อนแอเพียงนั้น เพราะบางถึงเพียงนั้น แต่ว่าดวงตานางทอดประกายคมกล้าราวเม็ดดาวอีกครา

นางจับจ้องมองอ้อจ๊ับซา กล่าวย้าทีละคำว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นเจี๋ย

เฮียวยงแล้ว”

คำพูดประโยคนี้ออกแล้ว ปรากฏในดวงตานางกลับกลายเป็นรังสี การฆ่าฟันชนิดหนึ่ง เป็นรังสีการฆ่าฟันที่มีแต่ยอดฝีมือ ซึ่งฆ่าคนมานับไม่ถ้วนจึงพึงมีชนิดหนึ่ง

...หรือว่ากุลสตรีของตระกูลใหญ่ที่อ่อนแอเพราะบางนางนี้ก็เคยฆ่าคนมา นางฆ่าคนมากน้อยเท่าใด?

อ้อจับซาไม่ได้ถาม และไม่จำเป็นต้องถาม

อ้อจับซาตอบไม่ได้

ม่อยั้งชีวชีวยื่นมือหักกิ่งไม้แห้งมาท่อนหนึ่ง ปากกล่าวว่า “นี่เป็นกระบี่ของข้าพเจ้า”

กิ่งไม้แห้งท่อนนี้พอดกอยู่ในมือนาง ตัวนางก็แปรเปลี่ยนไป

รังสีการฆ่าฟันที่แกร่งกร้าวสุดเปรียบปานนั้น มิเพียงอยู่ในดวงตานาง ยังอยู่บนร่างนาง ดำรงอยู่ทุกสัดส่วน

ม่อยั้งชีวชีวกล่าวว่า “ตอนนี้ท่านคอยดู ดูให้ละเอียดถี่ถ้วน นี่คือช่องโหว่เพียงหนึ่งเดียวในเพลงกระบี่ของเขา”

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน สายลมพลันกลับกลายเป็นเยียบเย็น

นางและกระบี่ของนางเริ่มมีความเคลื่อนไหว เป็นความเคลื่อนไหวที่เชื่องช้ายิ่ง สวยงามยิ่ง คล้ายเป็นธรรมชาติเช่นเดียวกับสายลม

แต่ขณะที่สายลมโชยพัด มีผู้ใดต้านทานได้?

มีผู้ใดล่วงรู้ว่าสายลมโชยพัดจากที่ใด?

แก้วตาของอ้อจับซาหดเล็กลง เมื่อกระบี่ของนางแทงออกอย่างเชื่องช้าแล้ว

แทงออกจากแง่มุมที่คาดคิดไม่ถึง ขณะที่แทงออกพลันเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างคาดฝันไม่ถึง

แต่ในระหว่างความเปลี่ยนแปลง มีช่องโหว่ออยู่จุดหนึ่งจริงๆ

...ขณะที่ลมพายุม้วนพัดผ่านพสุธา ไยมิใช่มีรอยร่องช่องว่างอยู่บ้าง?

...เพียงแต่ขณะที่ลมพายุกระพือพัด มีผู้ใดสังเกตเห็นรายละเอียดปลีกย่อยเหล่านี้?

อัจฉริยะพบเห็นว่า ใจกลางฝ่ามือของตัวเองกลับกลายเป็นเย็นชา ในยามนั้น ความเคลื่อนไหวของนางหยุดนิ่งลงแล้ว

นางจับจ้องมองอัจฉริยะอย่างเย็นชา ถามว่า “ตอนนี้ท่านดูออกแล้วหรือไม่?”

อัจฉริยะผงกศีรษะรับ ม่อหย่งชีวิชีวิกกล่าวสืบต่อ “ท่านสามารถดูออกเพียงเพราะความเคลื่อนไหวเชิงซ้ากว่าตอนที่เขาลงมือยึดลิบี่เท้า”

อัจฉริยะเชื่อว่านางคำนวณโดยไม่ผิดพลาด

ยอดฝีมือที่แท้จริงคนหนึ่ง ทำการคำนวณระดับความเร็วของเพลงกระบี่ได้อย่างแม่นยำ ยิ่งกว่าเสมียนโรงจ่านำดีราคะลินคำอีก

ม่อหย่งชีวิชีวิกกล่าวว่า “ขณะที่ข้าพเจ้าลงมือจริงๆ ถึงแม้เชิงซ้ากว่าเขาเล็กน้อย แต่ก็เชิงซ้ากว่าไม่มากนัก”

อัจฉริยะอาจไม่เชื่อ

ตอนนี้เขาพบว่า สตรีที่อ่อนแอประบางนางนี้ แท้ที่จริงเป็นชนชั้นยอดฝีมือเท่าที่เขาเคยพบพานมา

ม่อหย่งชีวิชีวิกกล่าวอีกว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าจะลงมือแล้ว”

อัจฉริยะถามว่า “ลงมือต่อผู้ใด?”

ม่อหย่งชีวิชีวิกเน้นคำว่า “ท่าน” อัจฉริยะบทยลมาจากปากเบาๆ กล่าวว่า “ท่านดูออกกว่าข้าพเจ้าไม่สามารถทำลายกระบี่นี้?”

ม่อหย่งชีวิชีวิกรับคำว่า “ใช่” อัจฉริยะกล่าวว่า “หากมันเราสามารถทำลายกระบี่เล่มนี้ ท่านโยมิใช่ต้องตายได้คมกระบี่เรา?”

ม่อหย่งชีวิชีวิกกล่าวว่า “ข้อนี้มิต้องให้ท่านกังวลใจ”

อัจฉริยะกล่าวว่า “หากเรายังไม่สามารถทำลายกระบี่นี้...”

ม่อหย่งชีวิชีวิกกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านต้องตาย”

นางกล่าวเสียงเย็นชาอีกว่า “หากท่านยังไม่สามารถทำลายกระบี่นี้ อยู่ไปล้วนไม่มีประโยชน์ต่อเราท่าน ข้าพเจ้าได้แต่ฆ่าท่าน”